Original html 2008-09-19—10-18 lö 19.23/to 23 okt 06.00
Denna pdf-version 2008-11-20 to (varsamt redigerad)
* *

OM
LYDNAD & OLYDNAD

MOT GUD & MÄNNISKOR

ENLIGT BIBELN & VÅR TIDS KRISTNA LEDARE

av

Carl Ingemar Dagman

Sept./Okt. 2008
Habo

Förord

Denna korta lilla skrift är *närmast*

ett svar och en reaktion på

Stefan Gustavssons påstående i Dagen den 19 september, 2008,

att:

”det finns många situationer där civil olydnad är en kristen plikt”,

samt

är den tillika och **främst**

ett angrepp på den moderna kristenheten och dess ledare

som principiellt sedan länge och praktiskt mer och mer

frigör sig från livets ord, det är Guds Ord.

*

Trots alla brister i denna skrift,
vågar jag hoppas att den skall bidra till att väcka någon som sover,
på det att ögonen skall öppnas för vikten av att hålla på Bibeln.

cid 2008-11-19

Öppet brev till Stefan Gustavsson

Stefan Gustavsson!
Broder!

Angående Din artikel ”Äkta frihet – om vad ’att lyda Gud mer än överheten’ betyder” (Dagen 19 sept. 2008) [Läs här]

- - -

Fastän det gått lång tid nu har jag inte kunnat skriva kort, det har blivit allt längre med tiden, på gott och ont. Och ju mer jag ägnar mig åt detta – och det har blivit flera artiklar under flera år om Bibeln och våld, krig, svärd och överhet - desto viktigare synes det mig vara. Vi lever i en tid då *laglösheten ökar, även inom kristenheten*.

Därför är min förhoppning att dessa anteckningar som först var avsedda som stöd för ett telefonsamtal, och som sedan blev till ett brev som aldrig blev färdigt, som blev till en artikel som blev för lång, och som nu slutligen är en kort liten skrift, trots allt skall finna åtminstone någon läsare som är mer intresserad av vad Gud säger i sitt ord, än vad tidsandans apostlar säger.

- - -

Carl Ingemar Dagman
Habo må 22 sept, lö 18 okt 2008

INLEDNING

Om bundenhet och trohet till Bibeln

1. **Det är en källa till glädje** för mig varje gång jag finner någon förkunnare eller vanlig kristen som håller sig till Bibeln, principiellt och praktiskt.

2. Här skall jag nu först visa med exempel, hur vanligt det är, bland ”förkunnare” som kallar sig kristna, att inte hålla sig till Bibeln. Inte för att Du som läser detta inte redan vet det, men för att min kritik mot Stefan Gustavssons artikel ”Äkta frihet” i Dagen fredagen den 19 september, med underrubriken ”om vad ’att lyda Gud mer än människor’ betyder” [Läs här] inte skall misstolkas eller ges orimliga proportioner.

3. Syftet är också att visa hur *villoläror hänger ihop* med varandra och hur viktigt det är att dra fram alla falska läror i ljuset.

4. Min syn på hur Skriften bör läsas

4. a) Varje skrift måste först läsas på dess egna villkor, för att man skall kunna se vad den själv vill ha sagt. Först därefter kan kritik framföras utifrån någon extern grund, det är utombiblisk när det gäller Bibeln.

4. b) Det betyder att den troendes läsning av Skriften är densam-

ma som den inledande läsningen för en forskare med ett sant vetenskapligt förhållningssätt.

4. c) Kritik mot en skrift förutsätter att man först tagit reda på vad den verkligen säger. Mot detta syndar såväl fromma som ofromma, fina och ofina, lärda och olärda, akademiker och praktiker, latinare och bönder.

4. d) För den troende, som vill lära känna Gud, är den rent trosuppbyggande läsningen av Guds ord, sökandet efter Gud och hans rättfärdighet genom strävan att förstå vad Guds ord säger, nödvändig och tillräcklig.

4. e) Att enbart söka känslomässiga upplevelser vid studiet av Guds ord är inte i enlighet med den läsning som Jesus är ett föredöme i.

4. f) All läsning och allt studium av Skriften måste, för att ha bestående inverkan på människan, vara inriktad på att få nya tankar, att låta Guds tankar ändra mina.

4. g) Därför måste den fromme inte mindre än akademikern läsa sakligt och låta orden lyda och betyda så som de står.

4. h) Texten själv ger vägledning om något skall tolkas i strid med de enkla ordens naturliga betydelse.

4. i) Endast det som anges vara liknelser eller bildspråk kan med säkerhet läsas så.

4. j) För troende kan något slags läromässigt ifrågasättande av

Guds ord aldrig förekomma, isynnerhet inte utifrån mänskliga ideologier eller 'teologier' med sina mänskliga begränsningar.

4. k) Tvivel och brottning med Guds ord är inte detsamma som att avsiktligt underminera Skriftens auktoritet utifrån en obevisad förutsättning eller teori, eller känslomässig övertygelse (inte tvivel!) att det antingen inte finns någon Gud eller åtminstone att Skriften är blott människors ord.

4. l) ”Anpassning till vår tid” kan aldrig förenas med kärlek till Kristus, enligt Kristi egna ord:

”den som håller mina ord är den som älskar mig”.

4. m) Frihet i förhållande till Skriftens läror finns bara när det gäller likgiltiga ting, s.k. adiafora, det är sådant där det framgår i Skriften själv att det inte är bindande.

5. Vetenskaplig kritik av Bibeln

5. a) Vetenskaplig kritik av Bibeln ÄR inte och KAN inte vara opartisk, saklig eller objektiv, eftersom all kritik utifrån måste stå på mänsklig grund och Bibeln vilar på gudomlig grund.

5. b) Det betyder att vetenskap som inte är gränslöst sanningssökande och ärlig KAN inte komma överens med Skriften.

5. c) Vetenskap som håller fast vid sin tids vetenskapliga dogmer utan att rubba sig stannar inom det mänskliga i Bibeln och når knappast fram till det gudomliga.

cc) Den vetenskap som anser det omöjligt att det finns en Gud är inte förutsättningslös, och saknar därmed det öppna och nyfikna sinne som är själva drivkraften i verklig forskning.

5. d) Kritik i betydelsen ifrågasättande av sanningen eller giltigheten av Skriften - i motsättning till det studium som håller fast vid Skriftens sanning, auktoritet och enhet och inom Skriftens ramar söker förstå vad den säger – innebär att man står på en annan grund än Skriften då man bedömer den.

5. e) Sådan utombibliskt grundad kritik kan utgå från mer eller mindre gudlösa ideologier eller moderna (tidsbundna) forskningsresultat, eller oftast en kombination av ideologi, såsom materialism och ateism, samt dominerande moderna uppfattningar inom det s.k. vetenskapssamhället, den härskande vetenskapliga filosofin och moderna - inom denna - allmänt accepterade fakta.

5. f) För den som sätter modern naturvetenskap och annat över orden från naturens upphovsman, så börjar ”studiet” av Skriften först då man övergår (eller oftare: hoppar direkt!) till ”avancerad” eller s.k. ”högre” kritik.

5. g) Man försöker underminera Skriftens karaktär av uppenbarelse genom att förklara dess innehåll såsom i huvudsak beroende av inflytelser från omgivande folk och kulturer.

5. h) Man försöker att plocka isär den och konstruera motsägelser inom och mellan böcker för att krossa läran om dess enhet.

5. i) Man söker sönderslå tilltron till den genom att söka bevisa att vissa uppgifter är ohistoriska, senarelägga tillkomsten av böcker,

eller förklara den som full av myter.

5. j) Man söker bevisa att den strider mot vetenskap genom att lyfta fram sådant som skenbart eller sakligt strider mot vår tids uppfattning om naturen och de lagar som den är underkastad.

5. k) Slutligen försöker man, genom en - av vår tids omoral bunden - moralistisk hållning, krossa Skriftens rykte och auktoritet med skenmoraliska argument, genom att fördöma exempelvis allt våld som Gud gör, befaller om och som sker i Guds namn i Skriften.

5. l) Kort sagt, Guds Ord jämförs med rent mänskliga tankar och förkastas utifrån människans begränsade utsikt, insikt och erfarenhet.

6. Det blir alltmer tydligt för varje år *att moderna kristna förkunnare i allmänhet och i stor utsträckning har tagit väldigt mycket intryck av den bibelkritik som grundas på utombibliska och gudlösa principer, tankar, faktauppfattning och värderingar.*

7. Skriftens egna principer för hur den vill läsas
Dessa är självklara för varje troende som läser och studerar Skriften:

7. a) Skriften är en enhet eftersom den är den helige Andes verk.

7. b) Varken Gud, Anden, Sanningen, Skriften eller Evangeliet tål ändringar.

7. c) Den som bryter mot ett bryter mot allt.

7. d) Allt Guds rådslut skall förkunnas.

7. e) Det finns inget som är oviktigt.

7. f) Allt är omistligt, omistliga bitar i en enhetlig helhet.

7. g) Endast då det tydligt sägs att något är likgiltigt, och alltså inte hör till den enhetliga helheten, har vi frihet i den frågan.

7. h) Det finns ingen uppdelning av Guds ord utom i detta: Det som gäller och det man har frihet i (adiafora).

7. i) Man måste hålla sig till Skriften, till Guds ord punkt. Jag talar naturligtvis bara om de som vill vara kristna, eller de som i sanningens tjänst vill ta reda på vad Skriften verkligen säger.

7. j) Några *nyckelord* emot all respektlöshet emot Skriften och försöken att skapa skillnader mellan Kristus och Paulus och de andra apostlarna är dessa:

”den älskar mig som håller mina ord”

”den som inte håller mina ord är den som inte älskar mig”

”den som hör er hör mig”

”den som hör Sonen hör Fadern”

”jag ber inte för världen,
utan för dem som kommer till tro genom deras ord”

”vår lära är inte från människor”

8. Stefan Gustavsson är den ende (som jag vet om och som jag haft kontakt med), som det är mödan värt att påpeka något för.

8. a) Ingen annan kristen förkunnare som uppträder i media och som jag känner till, säger som han (i telefonsamtal med mig 19 sep.):

”*Om jag har fel vill jag ändra mig!*”.

8. b) Det är unikt i svensk kristenhet. Det vore en stor nåd att bedja om att han finge efterföljare!

9. Men också hos Stefan Gustavsson kan jag se tendenser som strider emot Skriftens enkla tydliga ord. Det finner jag nödvändigt att tala om.

9. a) Jag tänker att han och andra som intet annat vill än att säga det Skriften säger, är ödmjuka nog att lyssna.

Därför tänker jag att det är rätt av mig att lägga fram mina synpunkter inför alla, i hopp att Stefan och andra skall visa inför alla att deras bibeltrohet (principiellt och i dessa stycken som jag här tar upp!) är obruten, att man inte bara bekänner sig till Bibeln, utan också verkligen håller fast vid Skriften och ser som sin uppgift att säga endast det Gud säger i Skriften.

9. b) Att det finns sådana som inte VILL avvika ifrån Skriften är för mig uppenbart, och det är en stor sak, som hos mig ger upphov till glädje och tack till Gud.

Att de är få och tycks bli färre är en olycka som leder till fler olyckor, vilket bör söka avvärjas genom att avslöja trolösheten hos de många.

10. Det finns många namnkristna ”kändisar” man inte kan tacka Gud för då det gäller deras bibeltrohet.

Många saknar den fruktan för Gud, förutan vilken man aldrig kan bli bunden av Guds ord.

11. En sådan fruktan kan man inte ta sig, den kommer av att man djupt känner sin synd och lever i och av Guds ord som sin enda räddning, OCH DIT KAN MAN BARA BLI FÖRD AV DEN HELIGE ANDE GENOM GUDS ORD – aldrig utanför eller emot Guds ord. Det gör Bibeln dyrbar mer än ALLT. Jag hävdar att en sådan *bibeltrohet är oskiljaktig från en sann tro*.

12. Här följer nu en lång, verkligen lång text. Jag har försökt att få lite struktur genom att dela in den i olika delar. Upprepningar förekommer, en del är avsiktliga, andra kanske onödiga, säkerligen går det att ordna materialet bättre.

13. Denna skrift är att betrakta som ett pågående arbete, som ett första försök till att ställa kristenheten och dess ledare till ansvar för dess avvikelse från Guds ord.

Jag ber - till trots av omfånget och alla andra brister - att få bidra till att Bibeln må hållas helig.+

INNEHÅLL

*

*

Mot Stefan Gustavssons artikel - ”Äkta frihet – om vad 'att lyda Gud mer än människor' betyder”, [Läs här] - förekommer klart uttalad och specifik kritik på flera olika ställen, men inte i alla de olika delarna av denna skrift, och mest i del IV & V.]

*

DEL I
BIBELFÖRAKT HOS KRISTNA

Håkan Arenius (I.2), Brita Hermansson (I.3), Joel Halldorf (I.4), Peter Halldorf (I.5), Stefan Swärd EFK (I.11), Anders Sjöberg EFS (I.12) och Sten-Gunnar Hedin Pingst FFS (I.13) får tjäna som **avskräckande exempel** på ett utbrett fenomen.

I.1 Det finns nästan bara bibelföraktande folk nuförtiden bland de som uppträder offentligt i media som kristenhetens representanter.

I.1 a) Här nedan följer några exempel ur högen av uttalanden från olika personer som vittnar om deras bristande bundenhet till och ringa respekt för Guds Ord. I några fall måste man kalla det gudlöst högmod och medvetet, uppsåtligt bibelförakt. En del uttalanden är ganska färska medan andra är äldre.

I.2 Håkan Arenius (EFK), Dagen, tycker man skall ha ett "bra bibelbruk", Dagen 2007-10-31 ”Bra bibelbruk bästa boten”,
[Läs här].

I.2.1 H.A. gör där också en åtskillnad mellan vad som är ”viktigt” och ”omistligt”, och påstår att ”det viktiga inte får skymma det omistliga”.

I.2.1 a) Skriften gör ingen åtskillnad mellan ”viktigt” och ”omistligt”, detta är en självklok uppfinning och egenkonstruktion av

Arenius, som han hittat på helt på egen hand, utan befallning av Gud och utan förankring i Skriften. Skriften har den inte. Alltså är den gudlös.

I.2.1 b) Skriften gör skillnad mellan Herrens lära, det är bindande läror, och adiafora, det är likgiltiga ting.

I.2.2 Arenius ”tänker”:

I.2.2 a) som om Gud hade gett människor frihet eller i uppdrag att av Guds ord välja det de själva TYCKER är bra och vraka sådant de själva tycker är dåligt.

I.2.2 b) som om människor VET bättre än Gud.

I.2.2 c) som om det som var ”bra” förr inte är bra NU.

I.2.2 d) som om det finns FLERA likvärdiga och ”sanna” bibelbruk.

I.2.2 e) som om Bibeln själv är OTILLRÄCKLIG och inte ger svar.

I.2.2 f) som om Jesu otaliga exempel på sant bibelläsande är OTILLRÄCKLIGA.

I.2.2 g) som om man själv KAN välja vad man VILL tro i Bibeln.

I.2.2 h) som om det finns flera ”sanningar”, som om Sanningen inte finns eller är LIKGILTIG.

I.2.2 i) som om det enda viktiga är om vi tycker Guds ord PASSAR oss och vår tid.

I.2.2 j) som om ”bra” eller ”dåligt” är upp till var och en, eller rätt-tare, som om folk som Arenius är de enda som BEGRIPER vad som är ”bra”.

I.2.2 k) som om vanliga människor är för dumma för att läsa Bibeln på egen hand, eller som om Bibeln är för svår eller för farlig för vanliga dödliga att läsa själva.

I.2.2 l) som om intet fastställt Guds ord finns, som om man kan vara sin EGEN ’Gud’ och skapa sig sin egen ’Bibel’.

I.2.3 Arenius uttrycker gudlösheten bättre än bekännande ateister.

I.2.3 a) Arenius är en modern pseudokristen liberal, kanske socialistisk sådan, tillhörande EFK.

I.2.3 b) Han har nu sedan länge varit fullt sysselsatt med att bryta ner bibeltron utifrån sin plattform på tidningen Dagen.

I.2.3 c) Allt vad auktoriteter heter vill denne ständige tonåring avskaffa. Det är laglöshet och gudlöshet.

I.2.3 d) Arenius’ skenbara bekännelse till Bibeln är i själva verket ett mycket större angrepp på kristendom och Bibel än vad ateister någonsin gör eller gjort, ty detta förnekande av Guds ord sker under skenet av sann kristendom. Det är ett judas-arbete.

I.2.3 e) Vår tids judas-figurer vill precis som deras föregångare vara rättfärdigare än Gud och tror sig begripa bättre än Gud och Guds Ord när det gäller allt, isynnerhet moral, brott, straff, ekonomi, fattighjälp, politik och teologi.

I.3 Brita Hermansson, ”evangelist” inom Svenska Missionskyrkan (SMK f.d. SMF), som uppträtt som “Bibelexpert” i Svenska Journalen/Dagen.se, tycker man måste “ifrågasätta” Guds Ord. Hon skriver:

> ”Att leva i ett sammanhang där Guds ord inte tål att prövas utifrån den tid vi lever i, känns för mig mycket främmande.”

(Dagen/Sv. Journalen 2008-05-23 ”Varför ifrågasätta Guds ord?” [Läs här]

I.3 a) Att ställa frågor, att brottas med texten för att förstå vad Gud säger, att gå till grundtexten, att se på alla ställen där ordet används, att söka alla bibelställen i ämnet och att gå till bibellexikon och bibelkommentarer, allt detta och mer räcker inte, ja det är inte nödvändigt.

Istället skall man bara helt enkelt ifrågasätta vad Guds ord säger som om Guds ords giltighet är upp till oss, som om vi hade rätt att ändra, väga, välja och vraka, och sedan lyda bara om det passar oss.

I.3 b) Det betyder ingenting mindre än att Guds ords bindande kraft avskaffas, som om människors ord och tankar övergår Guds.

I.3 c) Sådana som talar och tänker som Brita Hermansson är i

praktiken gudlösa.

I.3 d) Eller mer exakt, de gör människans förstånd inte bara jämställt med Guds, de låter Guds ord underordnas människans förstånd.

I.3 e) Trots att Skriften gör anspråk på att förmedla tankar från Gud som är högre än våra tankar, högre än vad vi förmår att tänka av oss själva, så låter de Guds ord gälla för mindre än människors.

I.4 Joel Halldorf talar om Luthers ”Skriften allena” som ett ”naivt slagord”, och emot bibeltroende är han full av förakt och nedlåtenhet. De kallas “bibelkramare” och utmålas som stackare som isolerar sig från “andra kristna” och blir “ensamma”.

I.4 a) Joel Halldorf skriver:

> ””Skriften allena” skapar ensamma människor som kramar sin bibel men är avskurna från gemenskap med andra kristna.”

(Dagen 2008-04-11 ”Historielös kyrka fånge i tidsandan”
[Läs här])

I.4 b) Joel H. visar att han är sin faders son när det gäller den totala bristen på förståelse av Luthers verk. MEN det är bara ytliga kristna som anser sig ha råd att förakta Luther.

I.4 c) Att han är sin faders son även i andra stycken står fullt klart. Både högmodet och föraktet för Bibeln och bibeltroende har gått i

arv, vilket framgår av I.5 nedan.

I.4 d) MEN, det är människor som hellre går i ok med otroende och hellre idkar gemenskap med trolösa än med bibelkramare, som är de riktigt ensamma, då det är bibelföraktarna och de mot Guds ord respektlösa som är utan Gud.

I.5 Peter Halldorf, Joels andlige fader, utmärker sig på ett sätt som kanske ingen annan i kristenheten. Knappast ens K G Hammar har uttalat sig så överlägset och föraktfullt om Bibeln och bibeltrogna troende, som Peter Halldorf. Så har han också blivit accepterad i alla liberalteologiska kretsar, alla de ”fina” och ”märkvärdiga” hyllar honom, de påviske kanske mest av alla.

I.5.1 Hösten 2001 skrev Peter Halldorf, i Nya Dagen (2001-10-31) under rubriken “Nej till våld och dödande urkyrkans radikala ideal”, om Bibeln och fromma bibelläsare följande:

> “Bibeln är ingen ofarlig bok. När vi frestas läsa som det står, tro som det står och göra som det står – selektivt och utan urskillning – svävar vi sällan på målet beträffande ”sanningen”. Med Bibeln i hand har allt från slaveri och rasism till krig och dödsstraff försvarats. Och i dag försvarar vi rätten att utrota det onda med det onda.”

Ursprungliga länken till artikeln fungerar inte längre, och jag har inte lyckats hitta artikeln i nuvarande arkivet på dagen.se.

Artikeln kan läsas på min blogg, längst ner efter min

svarsartikel, [Läs här].

I.5.2 Och lite längre ner skriver P.H. om Paulus:

> "Som argument i diskussionen bland kristna om det legitima i användandet av våld i samhällets eller det 'godas' tjänst framförs ofta några uttalanden av Paulus i Romarbrevets trettonde kapitel, i synnerhet den fjärde versen: 'Det är inte för inte som överheten bär sitt svärd; den står ju i Guds tjänst som hämnare, för att vreden skall drabba den som gör det onda.' Detta skulle med andra ord vara en av Paulus lanserad teori om samhällets rätt att ta livet av lagbrytare och terrorister, på tvärs mot Jesu kategoriska avvisande av detsamma. För hur ska man annars se på dessa ord? "

I.5.3 Det Peter Halldorf skriver betyder, enligt Halldorf, att:

I.5.3 a) Paulus hittade på egna läror i strid med Kristi lära, trots att Paulus enligt sina egna ord var Kristi slav och Herrens egen i den Helige Ande utvalde apostel och av alla de andra apostlarna erkändes som Herrens egen utvalde apostel.

I.5.3 b) *Den som misstänkliggör Paulus skapar en klyfta mellan Jesus och Jesu egna apostlar*.

I.5.3 c) Därmed gör Peter Halldorf Paulus och de andra apostlarna till lögnare, eftersom apostlarna öppet erkänner att deras lära är från Herren och inte från dem själva.

I.5.3 d) Den oundkomliga och nödvändiga slutsatsen av Halldorfs påståenden, om de vore sanna, är att ingen apostel är trovärdig.
Faller en faller alla, ty ingen av apostlarna har anklagat någon annan för avfall eller avvikelse.

I.5.3 e) Jesus är inte heller att lita på, eftersom han säger om apostlarna som han genom helig Ande utvalt: "den som hör er hör mig".

I.5.3 f) Skriften – enligt Halldorf - är inte en enhet, författad av den helige Ande. Skriften är bara en mänsklig produkt som går att ställa mot sig själv. Den som bryter mot ett (mänskligt bud) bryter inte mot allt (som är från Gud).

I.5.3 g) Om Skriften är Guds ord så bryter man allt om man bryter ett. Allt Guds ord hör ihop och är en enhet. Allt Guds rådslut skall predikas. Varje detalj är viktig för att rädda människor genom att föra dem till Gud, vilket är den helige Andes verk genom Guds ord.

I.5.3 h) Den oundkomliga och nödvändiga slutsatsen är att Skriftens trovärdighet principiellt såväl som praktiskt är upphävd av Peter Halldorf och alla som följer honom i detta stycket.

I.5.3 i) Enligt Peter Halldorf är efterbibliska skrifter förmer än Nya testamentet, eftersom NT skall mätas med efterbibliska författare som måttstock. Det är osakligt och en gudlös uppfattning.

I.5.3 j) Peter Halldorf räknar sig som större än Paulus, ty Halldorf begriper mer än Paulus, om man skall tro Halldorf. Man undrar vad det är – bortsett från efterapostoliska författares skrifter

– som Halldorf vet om Jesu Kristi Gud och Fader som inte Paulus visste?

I.5.3 k) Peter Halldorf anser sig åtminstone lika stor som Jesus, troligen är Halldorf i likhet med påven som (kallar sig Kristi ställföreträdare) större än Jesus, möjligen är (förutom påven förstås) också efterbibliska skrifters författare större än Halldorf.

I.5.4 Man häpnar över denne Peter Halldorfs fräckhet, detta högmod och detta förakt för Guds ord.

I.5.5 Det är ju inte heller på det sättet att Peter Halldorfs fräckheter började 2001, ej heller upphörde de 2001, snarare har tokerierna och fräckheten ökat för varje år.

I.5.6 Helt utan varningar och motsägelse har han inte stått, men de flesta har varit förvånansvärt tysta och okritiska, oftast berömmande, insmickrande och anammande, ibland hänfört bedårade. Alla dessa som gillat eller tigit är medskyldiga i hans förförelser.

I.5.7 Att så mycket elände kan gömmas i en människa som av så många anses som from och föredömlig är en varning för oss alla, så att vi inte låter oss luras av skenet eller bifallet. Att han är tredje generationen ”pingstvän” i rakt nedstigande led i sin familj är ingen giltig ursäkt, inte heller gör det saken bättre, tvärtom.

I.5.8 Saklig kritik kan och måste riktas inte bara mot teologin och den bristande bibelkunskapen i ovanstående stycken från Peter Halldorfs artikel 2001-10-31, utan också mot hur godtyckligt och programmatiskt historiska fakta presenteras [detta senare dock inte här och nu].

I.5.9 Peter Halldorf präglas i allt han skriver av prioritering av det estetiska före det etiska, av människoläror före bibelteologi, ytlig strävan efter att imponera, okunnighet både i detaljer och i stora drag (som för den oinsatte döljs under ett sken av kunskap), subjektiv selektivitet utifrån förutbestämda icke-bibliska kriterier, glidningar på sanningen och tendensiösa slutsatser i strid med verklig kunskap ända därhän till avsiktligt vilseledande.

I.5.10 Det är uppenbart att P.H. förmenar sig stå på en så hög position, att han, Peter Halldorf, har rätt att i ”anden” ta sig “modet” att förakta både Bibeln och fromma bibelläsare (inte minst de som utgör/utgjorde kärnan i pingströrelsen.) Det är gudlös andlig hybris i full utveckling.

I.5.11 Det säger mer än man vill veta om Peter Halldorfs hemförsamling sedan slutet på 1970-talet, Sionförsamlingen i Linköping (”pingstkyrkan”), Samuel Halldorf, pingströrelsen, Dagen och kristenheten i stort att Peter Halldorf ges plattform efter plattform, och i stort sett alla har gemenskap med honom, trots dessa gudlösa fräckheter. (En del *älskar* honom för detta bibelförakt!)

I.5.12 Det är mycket märkligt att människor som borde veta bättre lyssnar till Halldorf eller andra, som uttalar sig på detta eller liknande sätt. Nepotism och mänskliga hänsyn räcker inte som förklaring. Det är nästan *övernaturligt*. Förförelser måste komma säger Skriften.

I.5.13 Det är mycket märkligt att både de som förför och de som låter sig förföras lyckas inbilla sig själva och andra att de står för sanning och rätt, och att de kämpar en god kamp emot inskränkthet, from falskhet och hyckleri, medan de i själva verket representerar det värsta bibelföraktet inom frikyrkan i sin egen höga person.

I.5.14 Denna förförelse är av det värsta slaget därför att den ger ***sken av att trolöshet mot Skriften är en högre bibeltrohet***.

I.5.15 DET BLIR ALLTMER UPPENBART att kristenheten idag i stort sett överallt leds av människor som har detta gemensamt att ***DE SAKNAR RESPEKT FÖR GUDS ORD***.

Jag känner nästan inga undantag, de allra flesta är *svärmare och spiritualister* som anser sig äga en 'ande' som frigör från Ordet.

I.5.15 a) Medan de i praktiken härjar med församlingen som om den vore en skock idioter som man kan göra vad som helst med, ja medan man agerar som om man kunde "styra" Gud, vill man själv inte låta sig varken korrigeras eller styras, vare sig av andra människor eller av församlingen, eller ens av Anden eller Ordet.

De flesta synes vara avfallna.

I.5.16 DETTA AVFALL GÅR ATT SE I SIFFROR OCH MED PROFETEN FRÅGAR VARJE KRISTEN DESSA FALSKA LEDARE OCH DERAS SAMFUNDSBYRÅKRATIER:

”VAR SKA MAN MER SLÅ ER?”

I.6 Familjen Halldorf, pingstkyrkorna och tidningen Dagen är **inte ensamma om att vränga Guds ord**.

Idag vränger de flesta av de offentliga och kända namnkristna företrädarna bibelordet, mer eller mindre ständigt, mer eller mindre utan att ens försöka dölja det, vilket visar hur samvetslösa och skamlösa de är.

I.7 Det är svårt, riktigt svårt, att hitta undantag från regeln att varje kristenhetens ledare, representant, byråkrat, teolog, skribent och ”kändis”, vränger Guds ord för vinnings skull. Den vinning de söker må vara ekonomisk, social, kyrklig eller politisk; den må vara personlig, samfundsegoistisk, ”ekumenisk” eller statlig, det gemensamma är att de anser att deras mål ursäktar medlet, vrängandet av Guds ord. Ja, de intalar sig att Gud är för dem och gillar det de gör.

I.7 a) Jag vet ingen av alla de som syns hela tiden, med undantag av Stefan Gustavsson, som är beredd att låta Guds ord gå före trender, popularitet och tidens korrekthet. Men ***de som inte sätter Guds ord före allt annat är inte sända av Gud.*** Det är an-

nars den egenskap som utmärkte reformatorerna Luther och Calvin, eller Lewi Pethrus.

I.8 De som nämns här som ***varnande exempel*** är på intet sätt de enda eller ens de mest kända, kanske inte ens de mest inflytelserika.

I.8.1 Ulf Ekman, Stanley Sjöberg, och biskopar i Svenska kyrkan hör till de mest kända och inflytelserika som likväl inte här tas upp, av olika skäl, fastän hård kritik bör och kan riktas emot dem. Ett av skälen är att de avviker så kraftigt från Bibeln att det nästan blir fel att ta upp bara någon enstaka sak. Detsamma kan väl å andra sidan sägas om Peter Halldorf framför andra, så det finns ingen riktig konsekvens i urvalet.

I.9 De uttalanden som här angrips är inte allt, utan bara ett smakprov på sådant jag känner till, och bara en del av allt det som bör angripas. Andra personer har förvisso sagt värre eller liknande saker, detta är bara en del av sådant jag sett med egna ögon hos en del av dem som skall *gälla för bibeltrogna, men dock inte är det.*

I.10 En del vränger Skriften mot bättre vetande, kanske av rädsla för den församling eller det samfund som betalar deras lön, exempelvis när det gäller frågan om kvinnans ställning och det orätta eller rätta i att kvinnor är förkunnare/präster/föreståndare.

I.11 Stefan Swärd (EFK), räknar jag till den kategorin som av

rädsla, eller möjligen missriktad omsorg om EFK, inte tar avstånd från kvinnliga lärare/pastorer, trots att det helt enkelt inte går att göra trovärdigt att han inte **vet att NT lär att kvinnan skall underordna sig** och att det gäller alla kristna församlingar, oavsett kultur eller tid. Att han av allt att döma är ekonomiskt oberoende av EFK gör inte saken lättare att förstå.

I.12 Anders Sjöberg (EFS) hör också till dem som vränger Skriften i frågor som rör jämlikhet och kvinnans ställning. Han har helt **självsvåldigt i strid med de enklaste bibelord avskaffat hustavlans giltighet**, av allt att döma för att göra kristendomen “modern” och “attraktiv”.

Se Anders Sjöbergs skrift ”Guds hemlighet - Kolosserbrevet visar vägen” (2005); även i magasinet Petrus/Dagen ”Så här kan man också arbeta med en bibeltext” [Läs här].
Se också min artikel i Petrus [Läs här]

I.13 Sten-Gunnar Hedin (Pingströrelsen) är ytterst ansvarig för att församlingen Filadelfia i Stockholm, Rörstrandsgatan, Lewi Pethrus’ församling med världsrykte, införde begreppet ”församlingstjänare”, genom vilket man ”gick runt” både Bibelns lära, Lewi Pethrus’ och Filadelfia-församlingens såväl som den tidiga pingströrelsens lära om ämbeten och äldste.

I.13 a) Genom att den största och förnämsta församlingen i den svenska pingströrelsen därmed öppnade på fullt allvar för kvinnor i alla positioner fördes hela pingströrelsen till en lära om ämbetet som står i strid med Bibeln.

I.13 b) Därmed ***bröts officiellt troheten mot Skriften principiellt***. Den som bryter mot ett bryter mot allt.

I.13 c) Så är detta inte heller det enda exemplet där Hedin fört bort både ifrån Bibeln, och ja krossat det mest värdefulla i arvet från Lewi Pethrus.

I.13 d) Hedin är huvudansvarig för att samfundsväsendet har införts i pingströrelsen.

I.13 e) Hedin bär tyngsta skulden för att den fristående och oberoende församlingens integritet har undergrävts eller upphävts.

I.13 f) Hedin är också ansvarig för att officiellt ha öppnat upp för acceptans av öppet liv i synd mitt i församlingen.

I.14 Andra, de är allt för många för att namnges, vränger Skriften i alla möjliga frågor, för att, som de säger, “vinna trovärdighet” i samhället. Det kan röra äganderätt, socialhjälp, miljö, bilhat, bistånd, jämlikhet, skydd av vilddjur och allt tänkbart mellan himmel och jord.

I.15 Kännetecknande och gemensamt för många, kanske de flesta, som vränger Skriften, är att *de aldrig ens frågar Bibeln*, det må nu bero på att de vet vad Bibeln säger, men inte vill lyssna till Guds ord, eller att de anser att de har Anden i sådant mått att de inte behöver Guds ord.

I.16 Andra gör som Hedin, Swärd och Anders Sjöberg med flera, man studerar Bibeln, men *inte för att lyda utan för att hitta vägar runt de enkla orden* i enlighet med ”tidens krav”.

I.17 Alla, eller nästan alla, har minst dubbla lojaliteter, och en eller flera *mänskliga hänsynstaganden som går före troheten mot Guds ord*. Man tänker mänskligt och “tror” sig göra Gud en tjänst då man försöker minska världens anstöt genom att anpassa läran till världen.

I.18 Det är nog endast mera sällan som uppsåtet är medvetet ont. Det är ingen ursäkt, men en delförklaring. Man intalar sig att det inte är så farligt: ”Skulle Gud ha sagt?”

*

DEL II
UNDERORDNING: JESUS

Det är omöjligt att knyta uppror av ens det mildaste slag till Jesus.

II. Jesus är ingen upprorsman

II.1 Jesus är ingen upprorsman ens i någon mild mening, typ ”civil olydnad”.

II.1 a) Jesus kom ställd under lagen, heter det i Skriften.

II.1 b) Alla som i likhet med påven säger, lär eller ”tror” att kyrkan står över överheten är falska lärare.

> bb) Påven gör sig i troner, makt, rikedom, byggnader, kläder, mottagandet av hyllningar, falska fromma åtbörder och ord större än Kristus medan han lögnaktigt och skenheligt kallar sig ”Kristi ställföreträdare”, som om han vore underordnad Kristus.

II.1 c) Jesus var underordnad den jordiska världsliga överheten. Att hävda att kyrkan står över lagen är att göra kyrkan överordnad Kristus och således göra Kristi verk omintet.

II.1 d) Jesus bröt aldrig emot en enda lag, varken judisk eller romersk.

II.1 e) Överträdelse av lagen är brottsligt och orättfärdigt.

II.1 f) Jesus vägrade aldrig att lyda någon överhet.

II.1 g) Olydnad är överträdelse, även om olydnaden kallas ”passiv”, ”civil” eller ”icke-våld”.

II.1 h) Jesus överträdde icke någon lag eller befallning, varken genom vägran att göra enligt påbud eller genom att handla i strid med påbud eller förbud.

II.1 i) Fastän han är Guds Son och ensam rättfärdig utan brist och oskyldig till allt ont, så lät han sig både gripas, torteras, förödmjukas, korsfästas och dödas, utan vare sig aktivt eller passivt motstånd av något slag.

II.1 j) Fastän lärjungar, judar, hedningar, romare och greker, syndade emot honom, fastän en lärjunge förrådde honom, fastän vittnen vittnade falskt, fastän lagen vrängdes av de förnämsta lagkunniga och folkets ledare, fastän folket ville att han, den ende Oskyldige och Rättfärdige, skulle korsfästas och dö istället för en rövare och mördare, fastän han som förbannades av syndare, var den ende Rättfärdige, så LÄT han det ske utan olydnad mot den av Gud förordnade överheten, fastän dessa var ogudaktiga och handlade drivna av hat mot honom och stod sanningen emot.

II.1 k) Jesus gjorde inte uppror mot överheten, brukade icke ickevåld, inte passivt motstånd, inte aktivt motstånd, inte våld, det enda han använde emot överheter av alla slag var ord av sanning.

II.1 l) Däremot stoppade han våldsamt försök till och tankar på uppror och olydnad mot överheten, då sådant kom från hans lärjungar, eftersom hans rike icke är av denna världen.

II.1 m) Jesu apostlar utvalda av honom själv i den Helige Ande, följde Jesu exempel och lära, ingen av dem bröt mot någon lag, varken judisk eller romersk. (Se Del III – Underordning: Apostlarna)

II.2 Jesus erkände all överhet han hade över sig, även skriftlärde och överstepräster, inte bara ockupationsmaktens kejsare och tjänare som Pilatus och Herodes.

II.2 a) Han bekräftade alltid, och ifrågasatte aldrig någons formella eller lagliga makt och myndighet, inte ens fariséernas eller sadducéernas.

II.2 b) Till Pilatus inskärper Jesus att Pilati makt inte beror av honom själv, makten är inte en medfödd egenskap eller förvärvad ägodel, den är given och kommer ovanifrån, det är av Gud och kejsaren.

II.3 *Jesus erkände aldrig någon lära som var i strid med Skriften*, oavsett vilken makt, myndighet, ställning, utbildning, auktoritet eller anseende den hade som lärde falskt.

II.3 a) Han visade total oräddhet och hänsynslöshet då det gällde Guds ords sanning, och ändå uppmanade han aldrig till uppror mot falska lärare eller frånkände dem deras världsliga makt.

II.3 b) Den andliga makten tillerkände han dem dock icke, tvärtom.

II.4 Denna rakryggade hållning hos Jesus, erkännandet av den jordiska världsliga makten hos religiösa eller världsliga myndigheter och frånkännandet av den andliga, klarar inte nutidens pseudokristna liberaler och socialister av, ja de vill inte följa den även om de ser den.

II.5 Denna Jesu lydnad inför alla myndigheter går uppenbart inte att förena med olydnad, den må sedan kallas ”civil” eller något annat.

II.6 Jesu lära och liv går inte heller att förena med icke-våld i modern betydelse. [Se vidare Del IX – Om ’icke-våld’ & ’civil olydnad’]

II.6.1 Icke-våldsfilosofin, där grundbulten är att ”allt våld alltid är synd”, går inte att förena med Gud, sanningen, Skriften eller Jesus.

II.6.1 a) Gud straffar synden, syndaren förtjänar döden. Gud förintar en hel värld och skapar ett helvete för Satan och de som följer honom. Gud befaller om våld och hämnas med våld på den som inte lyder våldsbefallningen. Denna jorden och dessa himlar skall förgås i eld. ”Du skall skaffa bort det onda ifrån dig” som vi möter i Skriften kommer en dag att förverkligas för alltid.

II.6.1 b) Jesus var våldsam både mot människor och djur.

II.6.1 c) Den helige Ande dödar mitt i församlingen efter Andens utgjutande!

II.6.2 Icke-våld i betydelsen olydnad kan inte förenas med Kristus eftersom han inte var olydig, han vägrade inte lyda, han överträdde inga lagar eller befallningar, påbud eller förbud.

II.6.3 Icke-våld är alltid per definition uppror, laglöshet, överträdelse och olydnad och därmed laglöst våld, eftersom olydnad mot lagar och befallningar per definition gör våld på lag och rätt.

II.6.3 a) Olydnad och överträdelse av lag och rättstjänares befallningar är orättfärdighet.

II.6.4 Icke-våld i betydelsen oskyldig, icke straffbar handling av ohörsamhet, olydnad eller överträdelse genom passivitet kan ***bara förekomma i förhållande till lagen när någon är medvetslös eller från sina sinnen***. [Se vidare Del IX – Om 'icke-våld' & 'civil olydnad']

II.7 Jesus erkände alltid det rätta oavsett vem som sade det. Även fast fariséer och skriftlärde stod honom efter livet, så erkände han det de sade och lärde om och när det var rätt.

II.7 a) Man måste ge Satan rätt i det han säger som är sant.

II.7 b) Eftersom Gud inte kan ljuga eller vara orättfärdig eller ha fel, kan man inte stå Gud emot med det skälet att Gud har fel eller ljuger eller gör orätt.

bb) Bibeln uppmanar oss överallt att bedja, på den grund att Gud är barmhärtig, att han för denna sin rättfärdighets skull må giva oss ytterligare nåd och tid att vända om, fastän han ingen orätt gjorde om han i denna stund lät oss alla förgås.

II.8 Å andra sidan fanns ingen så stor auktoritet förutom Gud, att Jesus höll inne med sanningen. Inte ens den främste aposteln behandlades med särskild hänsyn, tvärtom.

*

DEL III
UNDERORDNING: Apostlarna

Apostlarna följde Jesu exempel och lära, ingen av dem bröt mot någon lag.

III.1 Apostlarna följde Jesus, hans exempel och lära.

III.2 Ingen apostel bröt mot någon lag, varken judisk eller romersk.

III.3 ”Man måste lyda Gud mer än människor”

III.3 a) Apg. 4:19-20 och 5:29-30 handlar om en religiös överhet, som i kraft av en från ockupationsmakten delegerad världslig makt, muntligen befaller apostlarna att tiga med sanningen, för att skydda sig själva från anklagelser om att ha dödat Guds Messias.

III.3 b) Förbudet att tala i Jesu namn är inte en lag, utan ett muntligt förbud uttalat vid två tillfällen i samma ärende, och det är osäkert om det skedde i enlighet med lagarna.

III.3 c) Man märker att apostlarna högst motvilligt bryter mot de religiösa makthavarnas förbud.

III.3 d) Om det hade funnits en väg att undgå att bryta mot det muntliga förbudet från sitt folks ledare, så hade de varit lydiga.

III.3 e) Nu fanns ingen annan väg. Det handlade om sanningen om Jesus, Guds Messias, som judarnas ledare hade korsfäst och dödat och som Gud hade uppväckt. Det var förkunnandet av evangeliet som förbjöds.

III.3 f) Man kunde inte samtidigt lyda de äldste och Jesu befallning om att predika.

III.3 g) Att det inte fanns någon lag att stödja sig på för judarnas ledare antyds av att de till slut lät dem vara, fastän de inte lydde.

III.4 Slutsatser:

III.4 a) Det går inte på nytestamentlig grund att försvara militärt väpnat uppror av något skäl.

III.4 b) Det går inte på nytestamentlig grund att försvara civil obeväpnad olydnad, inte ens s.k. icke-våld, i någon annan sak än då förkunnandet av evangeliet förbjuds av religiösa (eller andra) överheter.

III.4 c) Nya testamentet ger exempel på obeväpnad olydnad bestående i öppet offentligt tal om Jesus Kristus trots att religiösa överheter förbjudit just detta tal.

III.4 d) Då religiösa överheter med politisk makt, eller kyrkor och samfund utan politisk makt, förtrycker, förtiger, förbjuder och vränger Guds ord och sanningen och evangeliet om Jesus Kristus, att han är uppstånden och Guds son, då kan alla kristna på fast grund och med gott samvete handla i strid med en sådan religiös

överhets förbud, som ofta nog inte överensstämmer med lagarna, utan handlar om en avfallen och gudlös ”kyrka” och dess falska ledare som söker sitt eget före det som hör Gud och sanningen till, och som missbrukar sin makt och sitt informationsövertag genom f.d. kristna tidningar som de infiltrerat och tagit makten över.

III.4 e) Det kan inte kraftigt nog påpekas vilken stor och avgörande betydelse det har, att det i Nya testamentet finns endast detta enda exempel på olydnad, men alls ingen uttrycklig befallning om olydnad. Och vid de två tillfällen som detta förbud att predika om Jesus framställs, så hävdar Petrus, aposteln, att man måste lyda mer. Det är mer lydnad som befalles, inte olydnad.

III.5 Var och en bör själv mycket noga överväga sin sak och ***hellre lyda än förhastat bryta*** mot förbud. Ingen kan skylla ifrån sig på någon annan för det han gör. Den samvetskonflikt man tror sig lösa genom att vara olydig, kan visa sig bli än värre när man, vid närmare eftertanke tvingas bli efterklok och inser att man utan sak och skäl varit olydig.

III.5 a) De kyrkor och förkunnare som uppmuntrar, ja uppmanar till olydnad och uppror, talar inte i enhetlighet med Skriften.

III.5 b) Den som uppmanar andra till laglöshet och olydnad är skyldig att först visa i exempel i sitt eget liv när och hur denna olydnad skall ske och förklara varför den är nödvändig. Detta hans exempel är tillräckligt, något tal behövs icke.

III.5 c) Den som talar utan att först själv ha handlat och tagit konsekvenserna av sin olydnad och sitt lagbrott, är en uppviglare och

lögnare och en förförare och har falska motiv. En sådan skall man inte lyssna på. Sådana är oansvariga och tanklösa i bästa fall, i sämsta fall vargar som söker slita hjorden i stycken för vinnings skull.

*

DEL IV
UNDERORDNING: Kristna idag

Kristenhetens representanter, samfundsledare, präster, pastorer, teologer, skribenter, ”kändisar” och andra – oavsett sammanhang och bakgrund tycks alla fördöma Bibelns undervisning om underordning.

IV.1 Elisabeth Sandlund (SvK), Dagen, är en ny-kristen som på tråkigt gammalt okänt pingstmanér utnyttjas och upphöjs över sin kompetensnivå (i bibliska frågor). Dessutom inbillar hon sig att hon med en Alpha-kurs som grund och upphöjelsen på Dagen som bekräftelse, har Anden i fullt mått och full insikt i allt. Kanske är hon bara en opportunist som säger vad omvärlden förväntar sig, kanske vill hon till varje pris öka Dagens upplaga, eller så är hon djupt okunnig inte bara om sin okunnighet utan också om vad Bibeln säger.

IV.1 a) Sandlund underskattar uppenbart Bibeln och överskattar sin förmåga grovt. Det finns ingen ursäkt för hennes fräcka lögn i Annika Lantz radio-program hösten 2007, där hon kallar Jesus för den främste i uppror.

IV.2 En ansvarig kristen hållning vore förstås att fördöma allt vad uppror, revolutioner, civil olydnad, och s.k. icke-våld heter, isynnerhet om det görs av människor som kallar sig kristna och som gör falska anspråk på att handla i Kristi anda.

IV.2 a) Thomas Österberg (Pingströrelsen), Dagen, fördömde olagligheter på ledarplats vid ett tillfälle, men tog genast tillbaka det.

IV.2 b) Annars är det genomgående, jag känner inget undantag, att kristna företrädare och media, gillar ja uppmanar till ”civil olydnad” och ”icke-våld”.

IV.3 Stefan Gustavsson hör tyvärr hör inte heller till undantagen.

IV.3 a) I sin artikel i Dagen, fredagen den 19 september, 2008, ”Äkta frihet – om vad ’att lyda Gud mer än människor’ betyder” (till texterna för 18:e söndagen efter trefaldighet)” [Läs här], skriver han:

”Apostlarna lät sig inte heller tystas – det finns många situationer där civil olydnad är en kristen plikt…”

IV.3 b) Några exempel på alla dessa ”många” situationer ger inte Stefan. Det är klokt.

IV.3 c) Mycket tyder på att Stefan *Gustavsson är tveksam till sin egen text*, ty han avslutar med att bra nära upphäva det han just skrivit:

> ”De två perspektiven i Nya testamentet ska inte spelas ut mot varandra och utgör ingen motsägelse. Tvärtom ger de tillsammans inriktningen för den kristnes liv i samhället: lojal samhällsbyggare och, när det krävs, profetisk rebell.”

IV.4 Ursynden i Bibeln är uppror och den ***främsta dygden i NT är underordning***. Den som inte vill se det, måste förneka Guds ord.

IV.5 Undantag som man kan hitta i GT eller NT gör inte detta omintet på något sätt.

IV.5 a) Undantag utgör inte tillräcklig grund för att tala om en motsatt princip eller perspektiv.

IV.5 b) Undantag är just undantag och bekräftar, som det mycket riktigt också heter, regeln.

IV.6 Det finns inget i NT som kan läggas till grund för föreställningar om en kristens allmänna eller särskilda plikt till "civil olydnad", eller andra mer eller mindre laglösa, icke-våldsamma eller våldsamma, upproriska handlingar.

IV.6 a) Att upproriska handlingar ibland kallas för icke-våld gör dem icke till icke-våld.

IV.6 b) Även om det funnes olydnad som med rätta kan kallas icke-våld, så blir inte olydnad lydnad, och olydnad är överträdelse och uppror, och överträdelse och uppror är synd och orättfärdighet.

IV.7 Denna moderna föreställning bland kristna att olydnad är kristet, ja nödvändigt för en kristen, är ett av många uttryck för en grundhållning till överheten som strider emot Guds

ord.

IV.7.1 Denna obibliska, negativa och i grunden fientliga, grundhållning till överheten kan också i mild men förförisk form märkas hos Stefan Gustavsson (Dagen 19 sep. 2008) [Läs här]:

IV.7.1 a) ”För det första bejakas överheten som en institution förordnad av Gud. Det betyder inte att varje makthavare är av Gud...”

IV.7.1 b) (forts. från a)) ”...men att överheten har en gudagiven funktion och därför kan kallas Guds tjänare”

IV.7.1 c) Påståendena i a) och b) är totalt vilseledande, eftersom de sammantaget ger intryck av att Guds befallning att lyda överheten eftersom den är av Gud är villkorad. Texten ger inte utrymme för något sådant (Rom. 13:)

IV.7.1 d) Vad än Stefan menar, så är det klart att lydnaden mot överheten beror av att all överhet är av Gud insatt och förordnad.

Lydnadsbefallningen kan inte upphävas av att överheten synes eller är ogudaktig.

IV.7.1 e) När Stefan säger ”kan kallas” så antyder han, med avsikt eller av misstag, att överheten bara *kallas* så, men att den inte verkligen är det. Det är att göra Guds ord omintet.

IV.7.1 f) Orsaken och grunden till denna borttolkning av de enkla orden, genom att göra lydnaden villkorad, är ett rationalistiskt synsätt, som bygger på idén om att man bara har lydnadsplikt till

den överhet som är eller synes vara, eller bekänner sig som ”kristen”.

IV.7.1 g) På samma eller ett parallellt sätt har kättare i alla tider infört ett eget kättardop eftersom de underkänt alla andra samfunds dop på den grund att de inte varit heliga nog.

IV.7.1 h) Men på samma sätt som giltigheten av nådens ord, eller dopet eller nattvarden inte beror av den som säger orden eller utför handlingen, utan på den som gett oss orden och befallt oss att göra det, på samma sätt ÄR överheten Guds tjänare, det är därför den också KALLAS så, i sin egenskap av överhet, oavsett den personliga fromheten eller ogudaktigheten hos den som innehar ämbetet.

IV.7.2 En negativ grundhållning mot överheten har sin rot i andligt uppror emot Gud, och är gudlös, obiblisk och antikristen. Att denna attityd förekommer ofta bland självheliga kretsar av ”heligare-än-du”-typen, förr främst bland vederdöpare, är historiskt välbelagt, och bekräftas i vår tid av att bland dessa upproriska ”kristna”, de s.k. baptisterna hör till dem som mer än andra vill göra sig ”heligare-än-gud”. Deras upprorsanda göds av deras föreställning om att vara bättre, klokare och framförallt heligare än du och Gud.

IV.7.2 a) En negativ grundhållning gentemot överheten innebär att överheten i strid med Guds ord anses ogudaktig, när (och därför att) man inte vill lyda den. Som om det faktum att den är eller synes vara ogudaktig skulle rättfärdiga olydnad, tvärtemot Guds ord.

IV.7.2 b) Överhetens eventuella omoral i allmänhet, eller isynnerhet dess eventuella fientlighet till kristna, eller att den inte anpassar sig efter kristna representanters eller röststarka namnkristna gruppers föreställning om vad som är kristet eller ”kristen etik”, är absolut intet skäl till att inte lyda den. Den som hävdar det har Gud och Guds ord emot sig och får det straff han förtjänar.

IV.7.2 c) Den som lyder den överhet som passar honom, när det passar honom, uppträder som om han stod över lagen och överheten och därmed Gud, och sätter både Guds ord och lagen ur spel, och tjänar laglösheten, det är upphävandet av förutsägbarheten, vilket är grunden för att ett samhälle skall fungera.

IV.7.2 d) Romarbrevet 13 är skrivet just för att upplösa den konflikt som uppstår då kristna plågas av en orättfärdig överhet.

IV.7.2 e) Konflikten eller frågan löses och besvaras med att det ÄR inte gudlöst utan gudfruktigt att lyda en gudlös överhet.

IV.7.3 Många kristna som agerar i offentliga media under sken av att gå Kristi ärenden är i själva verket ute i egen sak.

IV.7.3 a) Somliga driver kampanjer för att försvara och rättfärdiga egna eller närståendes synder eller synd i allmänhet.

IV.7.3 b) Andra driver gruppers, sekters, samfunds, tidningars eller ideella organisationers egenintressen.

IV.7.3 c) Andra söker makt och positioner av rent egoistiska skäl genom att parasitera på kristen tro och utnyttja fromma männis-

kors välvilja och goda tro.

IV.7.3 d) Somliga har goda motiv och syften men inbillar sig att de måste bli åtlydda därför att de minsann är ”kristna” och har Gud på sin sida och begriper bättre än andra därför att de är ”heliga” och får de inte den uppmärksamhet eller den hörsamhet som de anser sig ha rätt till, så blir de sura och förbannar överheten hemligen eller i förtäckta ordalag, såsom då de uppmanar till civil olydnad.

IV.7.3 e) Många av dessa kristenhetens representanter rationaliserar att överheten måste med olagliga metoder (”icke-våld”, ”civil” olydnad) bekämpas, omvändas, motarbetas eller ersättas av dem själva, därför att överheten inte förstår hur heliga de är och hur rätt de har. En sådan attityd har intet stöd i Herrens lära. Tvärtom. De sanna kristna är snarare mindre skickade än andra att rätt sköta världsliga ting.

IV.7.4 Kyrkan ÄR ingen överhet, SKALL icke vara det, KAN icke vara det, FÅR icke vara det.

IV.7.4 a) Kyrkan skall VITTNA om Kristi och Guds rike som ännu inte har kommit.

IV.7.4 b) Med evangeliet kan man inte styra ogudaktiga, och de flesta människor är ogudaktiga, även i kyrkorna.

IV.7.4 c) Kyrkan har bara EN kallelse och det är att förkunna evangeliet.

IV.7.4 d) De som vill göra kyrkan till en politisk makt visar att de är utan tro och inte har någon del i Guds rike, som ännu inte har kommit. De vittnar mot sig själva.

IV.7.4 e) Ett sådant politiskt förhållningssätt till kyrkan och en sådan lära är däremot i linje med sekters tradition, alltifrån Judas och tidiga kätterier som praktiserade sektdop, det är omdop och vägran att erkänna andra kyrkors dop.

IV.7.4 f) Isynnerhet bär dagens kristna i allmänhet och baptister i synnerhet, i sig mycket av de villoläror som anabaptismen stod för på 1500-talet. I många stycken liknar de även det äldre kathariska kätteriet som härjade under flera hundra år.

Somliga bland 1500-talets vederdöpare gick så långt att de kallade det en kristen plikt att mörda överhetspersoner som inte trodde som de.

Dessa vederdöpare är roten och källan till socialismen (enligt Engels?). Och andra omdöpare vägrade all samhällstjänst och fördömde allt våld och betraktade all överhet – som de själva inte hade insatt - som Satans hantlangare.

IV.7.4 g) *Det är laglöshet i form av uppror, och ogudaktighet i form av rationalism, som är den gemensamma faktorn och den bärande drivkraften både i baptismen och socialismen.*

IV.8 Denna laglöshet kommer till synes i föreställningen att kyrkan skall "ha tummen i ögat på överheten".

IV.8 a) Sådana formuleringar finns inte bara hos den bibelföraktande icke-vålds-profeten Peter Halldorf i hans förut omnämnda

artikel, men också hos baptister som Stefan Swärd (EFK) som (märkligt nog) håller på Luthers tvåregementslära och därför inte programmatiskt frånkänner överheten våldsrätt. De förstår naturligtvis inte vad de säger, men de menar det.

IV.8 b) All blodig socialism, likaväl som den icke-blodiga, har sin rot i kristna sektläror, närmast och inte minst i anabaptismens revolutionära gren, som har rötter hos bland annat Judas.

*

DEL V
OM LYDNAD FÖR GUD & ÖVERHETEN

Grundläggande i Bibeln är att Lydnad för Gud fordrar lydnad för överheten.

V.1 I Bibeln ÄR Lydnaden för Överheten Lydnad för Gud.

V.2 Det finns endast ett ärende (och två tillfällen) i NT då lydnad för Gud sätts i motsättning till lydnad för överheten.

V.2 a) Det förbud som bryts är ett muntligt förbud att förkunna om Jesus, att han som översteprästerna korsfäste och dödade är av Gud uppväckt och uppstånden och lever och att han är Guds Messias.

V.2 b) Förbudet var ingen lag utan en muntlig tillsägelse.

V.2 c) Förbudet gavs inte av en ogudaktig världslig överhet utan av den gudlösa religiösa, av den avfallna "kyrkan", den som hatade Kristus och mördade honom, det är översteprästerna, de äldste, de skriftlärde, de främsta av det judiska folkets ledare, som hade fått sig delegerad viss självbestämmandemakt av den romerska ockupationsmakten.

V.3 Genom att enbart använda ordet ”överhet” och försumma att tala om vilken överhet det rör sig om förleds läsaren av Stefan Gustavssons artikel över högmässotexterna den 18:e söndagen efter trefaldighet (”Äkta frihet” Dagen fre 19 sep. 2008 [Läs här]), till att tänka på en icke-religiös eller anti-religiös världslig och ogudaktig överhet. Även den som är väl bekant med texterna kan förledas, så länge man inte själv går till Bibeln och ser efter hur det står skrivet!

V.3 a) Jag har svårt att hitta någon helt övertygande ursäkt för detta. Stefan Gustavsson (SG), som i sitt hjärta intet annat vill än att göra Guds ord rättvisa, skriver som han gör, enligt hans text att döma, därför att han har ett ärende som faktiskt inte stöds av texterna och som han missbrukar texten för att få fram. Jag är övertygad om att SG inte ser det så eller avser det. Men sakligt så är det utan minsta tvekan på det sättet.

V.3 b) SG har ett syfte som är tydligt politiskt, inte religiöst, därför leds man till att tänka att det är därför han förtiger, medvetet eller undermedvetet, att det handlar om en religiös överhet, som om han ville åstadkomma att läsaren skall läsa in att det rör sig om den världsliga överheten, eftersom det är den som man på vissa håll i dagsläget vill komma till livs (i Sverige).

V.3 c) SG vill med hjälp av denna text å ena sidan söka bevisa en bibliskt grundad gudomlig rätt till vissa friheter, och å andra sidan vill han göra det till en plikt och en skyldighet, genom ett förpliktigande och föredömligt exempel i Nya testamentet, med vilket han tror sig kunna binda den troendes samvete, att utifrån denna antagna bibliskt grundade rätt gentemot vårt samhälles myndigheter ”hota” med uppror av typen ”civil olydnad”. Det måste man lägga

in i texten för att kunna se.

V.3 d) Det är sant att det romerska imperiet var betydligt mer demokratiskt och friare än vi tänker oss, inte minst när det gäller yttrandefrihet, samvetsfrihet och religionsfrihet, men texten handlar inte om hur ett fritt samhälle bör se ut eller vad som är bra för ett samhälle.

V.3 e) Det är sant att vårt samhälle och Europa i stort ibland synes vara mindre fritt än den kejsardyrkande romerska imperiemaktens!

V.3 f) Det är sant att vi alla som lever i namndemokratiska samhällen inte kan ta det för givet att vi får behålla dessa viktiga friheter.

V.3 g) Det är sant att vi, även som kristna, bör så länge vi har politisk frihet, utnyttja våra rättigheter och skyldigheter i demokratiska stater till att kämpa för att behålla det öppna samhällets friheter.

V.3 h) Men, det är inte en nödvändig plikt för den enskilde kristne att omforma samhället politiskt, ekonomiskt eller socialt.

V.3 i) Det hör inte till församlingens av Gud anbefallda verksamhet.

V.3 j) Det är en *medborgerlig* rättighet, skyldighet och plikt, i demokratiska stater, och därmed indirekt en enskild kristen människas angelägenhet, eller (”kristna”) organisationers, men inte en kristen nödvändig **andlig** plikt.

V.3 k) Det finns inget stöd i Skriften för en annan hållning än den att politiken ligger UTANFÖR den kristna församlingens uppdrag, sådant det givits av Herren själv.

V.3 l) Det är sant att där dessa politiska friheter lagfästs och skyddas skapas stabilare och fredligare samhällen, och där fred råder, leder flit och hårt uthålligt arbete till framgång och välfärd för alla.

V.3 m) Men att i Apg. lägga in eller dra fram sådant som inte står där, nämligen ett politiskt program för (gudomlig?) rätt till friheter, är absurt och omöjligt.

V.3 n) Det är inte en Guds ords tjänares uppgift att tala politik då han skall förkunna Guds ord, isynnerhet inte i en artikel som skall tjäna andra till uppbyggelse eller hjälp till utläggning av högmässotexterna!

V.4 Av den frihet att tala och tänka som apostlarna trots allt hade drar Stefan Gustavsson slutsatsen att vi med denna text som grund KAN med gudomlig rätt, MED Nya testamentet som stöd, *kräva* av vårt samhälle frihet att följa vår tro. Det är absurt.

V.4 a) Texten handlar om **det motsatta**. *Den kristne följer sitt samvete ÄVEN när eller om det kostar bestraffning eller livet!*

V.4 b) Det SG argumenterar för är att kristna skall kunna vara kristna utan att det skall kosta något! Absurt! Tvärtemot texten.

V.4 c) Om ”icke-våld” eller ”civil olydnad” tillåts och ej bestraffas,

så är det ju ej olydnad, olydnad kan det ju bara vara om det är förbjudet.

V.4 d) Och om kristna kan göra det förbjudna och få straffeftergift så måste detsamma gälla för andra i andra ärenden. Absurt!

V.5 Att översteprästerna ville förbjuda talet om Jesus, att han var uppstånden, att han var den Messias som skulle komma, det var och är ju lätt att förstå. Dessutom sägs det rakt ut i texten av Lukas i Apostlagärningarna.

V.5 a) Å ena sidan trodde de ju inte att det var sant att den de dödat hade blivit uppväckt av Gud och att han verkligen var Messias. De ville alltså förhindra lögner att spridas! Det är bra!

V.5 b) (Än idag finns det bland kristenheten många sådana som anser att uppståndelsen inte skett på riktigt, inte minst bland ledare och präster.)

V.5 c) Å andra sidan kunde ju detta tal uppvigla folket till att ställa dem till svars, och stena dem till döds. Det fanns i ärlighetens namn rimliga ordningsskäl till att förbjuda dem att tala i Jesu namn.

V.5 d) Gamaliels råd tyder på att alla inte var helt och hållet förhärdade, det fanns tvivel hos somliga. Tänk om…

Genom att tysta talet om att denne Jesus som de dödat var uppstånden och att han var Guds Messias så hoppades somliga av dem att desto lättare kunna tysta andras eller sitt eget eventuella tvivel och gnagande oro.

Andra såg i Gamaliels råd en utväg för att minska den växande tyngden och ångesten som tanken på att de hade gjort ett misstag

åstadkom.

V.5 e) Det fanns också läromässiga skäl för sadducéerna som förnekade uppståndelsen i strid med Gamla testamentet och judisk tro. Det var ett partiskäl utan stöd någonstans utom i deras maktsträvan.

V.5 f) Det är för mig oklart om detta muntliga förbud som två gånger uttalas, och två gånger leder till gripanden, men sedan inte tillämpas, trots att det inte följdes, kunde rättfärdigas i skrivna lagar eller innefattades i den makt de judiska ledarna hade från kejsaren.

V.6 Denna gudlösa 'kyrkliga' överhet representerar inte ogudaktiga civila, världsliga makter, det är inte romarriket eller kejsarmakten, det är inte ”den onda världsliga imperiemakten” med sin kejsarkult som förbjuder apostlarna förkunna Guds ord.

Det är den ”kyrkliga” makten i en teokrati som förbjuder apostlarna att tala sanningen.

V.6 a) Det är nu som det var då, och som det alltid eller oftast är — det var och är de etablerade religiösa makterna och kyrkorna och deras företrädare och försvarare som känner sig mest hotade av dem som talar Guds ord utan inskränkning och utan mänskliga hänsyn eller beräkningar. Och detta även när dessa religiösa makthavare inte mördat någon kristen.

V.6 b) Ofta nog har de gjort det, och utan undantag så dödar de själar genom att förhindra att Guds ord blir rent och klart förkunnat.

V.6 c) De som talar Guds ord rent och klart blir fiender till och hatade av den rådande 'kyrkan' eftersom den och dess byråkrater och buktalare har mest att förlora på att låta Guds sanning bli känd. Deras prestige, makt och ekonomi hotas.

V.6 d) Till och med en så maktlös person som undertecknad gör tidningen Dagen och pingströrelsen så byxrädda att de för att slippa väta ner sig varje dag då de läser och låter andra läsa mina bloggkommentarer, finner det nödvändigt att under sken av rätt men utan trovärdighet blockera Twingly-funktionen för min blogg på dagen.se ("vi kan inte utföra vårt ordinarie arbete eftersom alla klagomål på dina bloggkommentarer tar för mycket tid").

V.7 Den 'ogudaktiga' överheten, de världsliga myndigheterna, är däremot inte sällan intresserade eller toleranta, eftersom de gärna ser att den etablerade 'kyrkans' politiska makt upphör eller minskar.

V.7 a) Paulus fick flera gånger erfara att kejsarens underlydande ställde sig på hans sida emot de religiösa makthavarna och deras försök att förtrycka de kristna.

V.7 b) Sanningen stod högre i kurs bland hedningarna än bland judarnas ledare. Det är inte ovanligt i våra dagar heller.

V.8 Det vi HAR i Bibeln om uppror & civil olydnad resp. underordning & lydnad, är:

V.8 a) Uppror är ursprungssynden.

V.8 b) Underordning och lydnad är dygden som framhävs mer än andra. Det gäller både GT och NT.

V.8 c) Uppror mot mänsklig överhet av alla slag är uppror emot Gud.

V.8 d) Uppror mot föräldrar straffas med döden hos Mose.

V.8 e) Det fjärde budet, att hedra sina föräldrar, innebär ett bud att lyda all överhet, eftersom all annan överhet står över föräldrarna.

V.8 f) Inte ens för att förhindra gripandet och korsfästandet av Jesus är uppror tillåtet, inte heller tillåts vägran att lyda, inte heller är någon annan form överhuvudtaget av ”icke-våld” eller olydnad tillåtet.

V.8 g) *Underordning och underkastelse i förtröstan på den Gud som uppväcker de döda och dömer rätt är vad som anbefalles!*

V.8 h) Romarbrevet 13 ger en dubbel försäkran, var och en av dem ensam är i sig själv fullt klar och tillräcklig, för att slå fast det gudlösa i att inte lyda och underordna sig, oavsett hur denna överhet ser ut. All överhet är av Gud, ingen överhet finns som inte är av Gud.

> hh) För Gud betyder ordet ”all” att ingen finns som inte innefattas i ordet ”all”.

V.8 i) Romarbrevet skrivs då Nero var kejsare i Rom. Knappast någon har överträffat honom i ondska och gudlöshet och omoral och samvetslöst mördande.

V.8 j) Sällan har det funnits bättre eller fler rimliga och förnuftiga skäl till uppror än då.

V.8 k) Jag tänker: Det är JUST därför den helige Ande låter Paulus skriva det han skriver just till församlingen i Rom och just då.

V.9 Det finns ingen – ingen - befallning till 'civil olydnad' vare sig i GT eller NT.

V.9 a) "att lyda Gud mer än människor" är en befallning till lydnad, inte en befallning till laglöshet eller olydnad.

V.9 b) Det står inte: "lyda Gud mer än lagen".

V.9 c) Det står inte: "lyda Gud istället för människor"

V.9 d) Det står: "lyda Gud mer"

V.9 e) I den högsta lydnad för lagen, i total motsats till och utan minsta antydan till uppror eller olydnad, med blott det talade ordet, vänder både Jesus och Paulus, på lagens grund, lagen mot dem som har makten men överträder eller vränger lagen, det må sedan vara religiösa eller världsliga makthavare.

V.9 f) Problemet med orättfärdiga lagar nämns inte i NT.

fa) ***Nürnbergrättegången*** knäsätter en historiskt alldeles ny princip då den gör det till en tvingande plikt för dig att riskera ditt eget liv genom att vägra lyda order och göra uppror,

forts. V.9 f)

eller riskera att en segrarmakt dömer dig skyldig därför att du lytt och därför förtjänar döden.

fb) I ljuset av Hitlertysklands metodiska djävulskhet är det lätt att förstå denna inställning, inte desto mindre är den betänklig.

fc) Du som är officer, soldat eller tjänsteman, i en stats armé eller myndighet, skall alltså tvingas välja mellan att vägra lyda order och därför låta dig dömas till döden av ditt eget land, ELLER, lyda order och sedan av en segrarmakt dömas skyldig till döden för lydnadens skull.

fd) Det man med denna juridiska uppfinning vill åstadkomma kan inte åstadkommas, istället åstadkommer man ytterligare ett ont.

fe) Det är för mycket begärt att du skall tvingas välja en säker död nu för att slippa dömas till döden om fienden vinner.

(*I fallet med det nationellt socialistiska Hitlertyskland eller de internationellt socialistiska diktaturerna betydde inte en enskild persons ordervägran att man räddade någon oskyldig*.)

ff) De soldater som agerar med detta val mellan död nu eller död sedan i huvudet blir med all sannolikhet än ivrigare soldater för sitt land, hur onda saker, eller rättare, ju mer desto värre saker de tvingats till av sitt land.

fg) Detta sagt i komplicerande syfte. Jag är inte färdig med frågan som det brukar heta.

forts. V.9 f)

fh) **Dock har jag väldigt svårt att i Bibeln se något stöd** för en attityd eller internationell lag som kräver att du hellre skall låta dig dödas nu genom att vägra lyda, eller som straff för att du lydde, drabbas av döden efteråt.

fi) Att en kristen hellre beder Gud om *nåd att få mod att låta sig dödas för Kristi skull* än avsäger sin tro, DET ÄR en helt annan sak.

V.10 Det finns ett fåtal exempel på uppenbar olydnad mot överheten i Bibeln.

V.10 a) I *Gamla testamentet* finns ett intressant exempel som kan räknas som icke-våld och civil olydnad. De hebreiska barnmorskorna i Egypten får befallning av Farao att döda varje gossebarn som föds. Men de kringgår det genom att skylla på att de kommer för sent.

”Men barnmorskorna var gudfruktiga och gjorde inte som kungen hade befallt utan lät pojkarna leva”. (2. Mosebok kapitel 1:17)

V.10 b) *Daniel* är ett annat exempel i GT. Han vägrar tillbedja någon annan Gud och han tillbeder inte härskaren och han upphör icke att bedja som han brukar till Gud.

V.10 c) Varken dessa ställen (eller ytterligare något) i GT eller de endast två tillfällena i NT, som rör ett och detsamma ärendet, är underlag nog för att tala om två principer eller två perspektiv som Stefan Gustavsson gör i Dagen-artikeln 19 sep. 2008 [Läs här].

V.11 I Skriften finns bara en princip, med ganska tydliga undantag.

V.11 a) Denna princip om underordning under överheter och plikt till lydnad, och fördömelse av allt slags uppror, finns i hela Gamla testamentet, från skapelsen och framåt.

V.11 b) Den finns också på flera ställen i NT, Romarbrevet 13 är väl känt och grundläggande.

V.11 c) Det finns också i NT flera gånger upprepat i de s.k. hustavlorna, både hos Paulus och Petrus.

V.12 *Det bästa exemplet på lydnad och underordning under överheter är Jesus själv.*

V.12 a) Jesus *bröt icke mot en enda lag*, vare sig judisk eller romersk.

V.12 b) Jesus *ingrep aldrig* för att upphäva dödsstraff, slaveri, eller kvinnans underordning eller något annat. (Jh.8 ”..kasta..stenen”)

V.12 c) Jesus *uppviglade aldrig*, gjorde aldrig uppror vare sig mot dåliga lagar eller dåliga makthavare, inte ens mot onda makthavare. Ingen olydnad kan läggas honom till last, vare sig ”civil” eller ”icke-våld”.

V.12 d) Jesus *avvisade alla förväntningar på honom att döma i rättssaker*.

V.12 e) Jesus ***lät ej heller göra sig till härskare***.

V.12 f) Hans rike var och är *inte av denna världen*, alltså hade han inget att försvara eller erövra här, förutom de människor som tillhör Gud och som skall UTTAGAS UR världen.

V.12 g) ***Kristi rike är inte kommet än i denna dag***.

V.12 h) Kristi och Guds rike kommer först när Gud upprättar riket på den nya jorden - där enbart Guds barn får komma in - efter att denna nuvarande har förtärts i eld, i enlighet med både vår tids vetenskap sedan ca 60 år och Jesaja sedan 2700 år.

V.13 Men också hos Jesus kan man hitta exempel på något som ser ut som undantag. Vi har situationen då han i Jerusalem som ung pojk ”försvinner”, ”tappas bort” eller möjligen är ”olydig”.

V.13 a) För mig ser detta mer ut som en typisk grabb som är helt uppslukad av sitt stora intresse och glömmer allt annat, i kombination med föräldrar som är vana vid att han jämt lyder och litar på honom och glömmer att hålla koll.

V.13 b) Hursomhelst, något föräldrauppror är det inte, enbart den högsta lydnad mot den högste Fadern som i detta fallet inte fordrade olydnad mot någon annan. Det är knappast heller något föräldraslarv.

V.14 JAG UPPREPAR: VI HAR I **NT BLOTT ETT** ENDA exempel och ärende som kan komma i närheten av att vara upproriskt,

eller olydigt mot lagar och överheter.

V.14 a) De religiösa makthavarna, vars makt hade delegerats till dem av den ockuperande kejsarmakten, meddelar apostlarna ett *muntligt förbud att predika* om Jesus, att han var uppstånden och Guds Messias, och upprepar det senare en gång till på förekommen anledning.

V.14 b) Två gånger förbjuds apostlarna att predika om Jesus, att han var Messias och uppstånden.

V.14 c) Den juridiska *giltigheten* av detta förbud är oklar. Klart är att rådet lät dem vara efter andra tillsägelsen trots att de inte tystnade med förkunnelsen om Jesus.

V.14 d) Detta förbud **kan inte åtlydas** med mindre än att de vägrar lyda Jesu befallning till apostlarna att predika om honom.

V.15 De som sysslar med 'civil olydnad' som en täckmantel för våld ("icke-våld") och laglös politisk terror, karriärväg, självberömmelse och gärningsfrälsning predikar aldrig om Jesus, åtminstone inga sanningar.

V.15 a) Aldrig hör man i Väst talas om civil olydnad i samband med att någon kristen predikar om Jesus.

V.15 b) Det sker säkerligen ganska ofta i världen, kanske varje dag, men bara i länder utanför Väst.

V.15 c) Kort sagt, det moderna tugget i Väst om "plikt för en kris-

ten” att visa ”civil olydnad” i västerländska demokratier där man får predika om Kristus, saknar stöd i Skriften.

V.16 *Det enda som på kristen grund förtjänar att kallas ”civil olydnad” rör alltså förkunnandet av evangelium i strid mot förbud.*

V.17 Dagens kristenhet förbjuder numera sig själv att predika evangeliet rent och klart.

V.17 a) Namnkristenheten gör av *eget fritt otvunget val*, trots politiska och religiösa yttrandefriheter, den ”strategiska” och ibland ”taktiska” bedömningen att inskränka, försköna, eller förtiga evangeliet helt eller styckevis. Allt för ”Guds skull” naturligtvis.

V.17 b) ***Namnkristenheten sysslar hellre med politik***, sociala verksamheter, utlandsbistånd, ”enhet”, underhållning, tidsfördriv och allehanda jippon för att de ska locka pengar av de fromma, och vinna ”trovärdighet” för sig själva hos världen och den överhet som man föraktar eller till och med anser för ond.

V.17 c) Förutsättningen för och drivkraften i all denna ”verksamhet” är att det finns tillräckligt många människor som accepterar dessa ledare och deras ”jippon” som, åtminstone i någon mån, ledda av Anden, så att de på den grunden kan ”känna” det ”rätt” att ge en del av sina pengar till dessa aktiviteter.

V.17 d) Ledarna tar sedan för egen del en orimligt stor del av dessa medel till något de kallar för ”marknadsmässig lön” fastän deras

sysselsättning är ett ’arbete’ som består i att göra sådant som inte är befallt av Gud eller ens finns i samfundens egna bekännelser, samtidigt som dessa ***överbetalda försummar det som är befallt*** av Gud.

V.17 e) Istället bedriver de ett arbete som går ut på att bryta ned Guds ords auktoritet.

V.17 f) Motiven för detta skiftar. Somliga gör det av politiska skäl, andra av samfunds-ekonomiska, andra av ”kärlek” till samfunden, andra av rädsla att förlora sitt ”liv” och livsuppehälle som byråkrat i samfundet. Inte så få gör det troligen av teologiska eller påviska skäl.

V.17 g) Hur de kan rättfärdiga sina höga ”löner” inför sig själva är obegripligt.

V.17 h) Över dem alla blir domen att ingen sätter trohet mot Guds ord främst.

V.17 i) Man skäms för evangeliet och ligger lågt med det, eftersom det ”skrämmer” folk.

V.18 Biblisk kristen ’civil olydnad’ idag är alltså inget annat än i Nya Testamentet.

V.18 a) En kristen människas plikt - idag som på apostlarnas tid – är i första hand att vara ’civilt olydig’ emot en falsk och gudlös kristenhet som försummar eller oftare avsiktligt avstår från det Gud befallt den att säga och göra, för att istället frossa i det Gud

förbjudit eller inte befallt.

V.18 b) Kristen ’civil olydnad’ och ’icke-våld’ skall och måste riktas emot kyrkor, samfund, samfundsledare och falska teologer, när de avviker från eller förtiger Guds ord.

V.18 c) Ty om man inte lyder utan bryter emot Jesu befallning att förkunna ALLT vad han lärt, och inget lägga till eller dra ifrån, så lyder man människobud mer än Guds ord, människor mer än Gud.

V.19 Vår tids kristenhets ledares olydnad och otrohet mot Skriften gäller inte bara det orättfärdiga rättfärdigandet av uppror i alla former.

V.19.1 Listan på avvikelser kan göras lång, det allvarligaste är förstås att man ***inte längre håller Skriften för att vara Guds ord***. Man behandlar Guds ord som om det inte vore ord från Gud utan blott mänskliga ord.

V.19.2 Därför kan man göra avvikelser och ändå rättfärdiga detta, eftersom man menar att både Jesus och apostlarna var bundna till sin tids kulturer och att vi har frihet att följa våra seder.

V.19.3 Alltså ändrar sig kyrkan efter världen och menar att det är Guds vilja. Världen görs av dagens ”kristna” ledare till ett

”salt” för de kristna.

V.19.4 När Skriften förklaras vara människors ord så kan man i strid med Skriften:

* **FÖRNEKA ARVSYNDEN** och förklara människan som god, det är att påstå att människan själv vill det goda, kan göra det goda och själv förstår vad som är gott och av egen kraft och vishet kan komma till Gud som en rättfärdig som söker sin like.

* **FÖRNEKA DÖDSSTRAFFET**S instiftande av Gud.

* **FÖRDÖMA SLAVERI** som synd.

* **FÖRDÖMA AGA** som synd.

* **FÖRDÖMA OCH AVSKAFFA,** i församlingen och den kristna familjen, kvinnans, ja **all UNDERORDNING**, trots att Kristi apostlar som lär Herrens lära påbjuder det i alla församlingar.

* **RÄTTFÄRDIGA SKILSMÄSSA** och **OMGIFTE** i den kristna församlingen, till och med för pastorer.

* **RÄTTFÄRDIGA KVINNOR som LÄRARE och FÖRESTÅNDARE** i den kristna församlingen.

* **FÖRDÖMA UNDERORDNING UNDER FÖRÄLDRAR** och ALL ÖVERHET.

* **RÄTTFÄRDIGA UPPROR** och GÖRA OLYDNAD till en

KRISTEN PLIKT.

* **RÄTTFÄRDIGA och ANBEFALLA SOCIALHJÄLP**, omhändertagande, bidrag, bistånd m.m. **till icke-troende** såsom varande församlingens viktigaste uppgift.

* **FÖRDÖMA UTFRYSNING** av troende drinkare.

* **FÖRDÖMA SKYLDIGHETEN** för var och en att försörja sig själv och sina egna.

* **RÄTTFÄRDIGA OMSORG OM VILDDJUREN** som en kristen plikt trots att Guds ord säger att de skapats för att fångas och dödas.

* RÄTTFÄRDIGA OCH **PÅBJUDA OMSORG OM JORDEN OCH MILJÖN MER ÄN MÄNNISKORNAS ANDLIGA EVIGA VÄL**, fastän jorden SKALL gå under i eld, vilket sker senast då solens energiutveckling ökar, vilket inleder dess dödskamp innan den slocknar.

* **RÄTTFÄRDIGA BIDRAG TILL ARBETSFÖRA** och KALLA DET BARMHÄRTIGHET OCH EN KRISTEN PLIKT, FASTÄN Guds ord säger att den som icke vill arbeta icke FÅR äta.

* **RÄTTFÄRDIGA SAMHÄLLETS, JA ISYNNERHET FÖRSAMLINGENS OMSORG OM ICKE-TROENDE** individer som kan ta hand om sig själva eller som har anhöriga som kan ta hand om dem, och kalla det för barmhärtighet, fastän Guds ord kallar sådant för ovärdigt även för otrogna.

* **FÖRDÖMA SOM HÖGER-KRISTET** att den troende såväl som den icke-troende SKALL försörja sig själv först och sedan sina egna, och först därefter ta hand om den som inte KAN och ingen HAR som kan försörja sig.

* **RÄTTFÄRDIGA FÖRSAMLINGENS OMSORG OM TROENDE DRINKARE** OCH KALLA DET FÖR BARMHÄRTIGHET fastän Skriften säger att man skall frysa ut sådana och inte umgås med dem.

* AV RÄDSLA FÖR ATT SKYLLAS FÖR PARTISKHET **FÖRAKTA TROENDE MÄNNISKORS NÖD**, hemma och utomlands, på grund av förföljelse eller fattigdom.

* **MED ETIKETTEN 'HÖGER-KRISTET' FÖRDÖMA STRAFF** FÖR ONDA GÄRNINGAR OCH BELÖNING FÖR GODA, fastän det är Guds ord.

* **RÄTTFÄRDIGFÖRKLARA OTROENDE** GENOM ATT KALLA ALLA människor för GUDS BARN, fastän det bara är de som håller sig till Kristi ord och lära som KAN kallas så.

* **RÄTTFÄRDIGFÖRKLARA VARJE MÄNNISKA** PÅ GRUND AV ATT HON EXISTERAR ('skapad till Guds avbild'), SAMT PÅ DENNA GRUND FORDRA ATT GUD BEHANDLAR HENNE SOM RÄTTFÄRDIG I STRID MED SANNINGEN OCH ORDET, SOM FÖRKLARAR ATT GUDS VREDE VILAR ÖVER ALLA, OCH ATT ALLA FÖRTJÄNAR DÖDEN - det är den rättighet en människa kan fordra inför Gud.

* **RÄTTFÄRDIGA TALET OM ATT GUD BOR I VARJE**

MÄNNISKA SOM OM JESUS INTE VAR DEN ENDE I VILKEN GUD ÄR.

* **RÄTTFÄRDIGA TALET OM KRISTI KORS MED ATT VÅLDET DÄR FÖRDÖMDES** SOM OM ALLT VÅLD, ÄVEN GUDS, VORE SYND, JA SYNDEN I SIG!

V.19.5 Ja, det finns ingen ände på alla avvikelser i kristenheten, och till alla nya och gamla kommer också alla de som ***påvekyrkan*** i femtonhundra år eller så har hittat på, eftersom nu på alla håll från alla hörn *påviska ”curling-profeter”* uppträder och förnekar inte bara sina egna ord, utan också Luthers, ja apostlarnas ord, och gör anspråk på en högre sanning som de fått nyligen, och som skulle ha lärt dem att påven i Rom är den rätte fadern, under vilken de fortast möjligt vill kasta sig som en fotapall som han kan trampa på i all sin ståt.

V.19.6 Ett av de mest märkvärdiga fenomenen är att man utan stöd i Skriften, ja tvärtemot Skriften, påstår att det är en kristen plikt att bedriva socialhjälp, ge bistånd och bidrag och mera till *icke-troende*.

V.19.6 a) Så gör **Carl-Erik Sahlberg** (S:a Clara kyrka, Sthlm).

V.19.6 b) Så gör också Pingstmissionens utvecklingssamarbete, **PMU (Hedin, Thureson**).

V.19.6 c) Också många andra gör och lär så *utan att söka stöd i Skriften* eller som Sahlberg, genom att **lägga in** i texten sådant som inte står där.

V.19.7 Nästan utan undantag är alla samfund och kyrkor idag med i **Sveriges Kristna Råd**, ***SKR,*** och alla tycks de dela SKR:s lära att allt våld alltid är ont och att isynnerhet dödsstraff alltid är uttryck för ondska, trots att Gud är den som instiftat dödsstraffet.

V.19.7 a) En sak är säker, Gud KAN inte vara med i SKR.

V.19.8 Denna lära om ondskan, att ondska är våld, innebär att man förlägger synden till enbart det yttre, och att människan är god och att allt straff gör henne ond. Det är käpprätt i strid med Skriften.

V.19.8 a) Det är inte en kristen syn på synd, det är en ***rousseansk*** syn. Det är den syn som ***övertogs av Marx*** och alla hans efterföljare inklusive våra dagars pseudokristna socialister och liberaler (Colletti).

V.19.8 b) Det är denna lära som är grunden och källan till att människor nuförtiden alltid skyller på omgivningen och ”känner sig kränkta” men aldrig anklagar sig själva. Tvärtemot Skriften.

V.19.8 c) ***Rättfärdighet, både inför Gud och människor, börjar med att man anklagar sig själv***, inte andra, inte församlingen, inte samhället.

*

DEL VI
OM AVVIKELSER FRÅN SKRIFTEN

Avvikelse från Skriften i ett stycke får konsekvenser i allt.

VI.1 När man avviker från Skriften i ett, avviker man från allt.

VI.1 a) Det är lätt att se att en enda ändring i läran, exempelvis vår tids vägran att erkänna dödsstraffet trots att Gud inrättat och befallt det, får mångfaldiga konsekvenser.

> aa) Förnekandet av det gudomliga i dödsstraffet påverkar läran om Gud eftersom det upphäver Guds oföränderlighet och Skriftens auktoritet för alla tider. Lärorna om överheten, brott och straff, påverkas direkt och indirekt. Inte minst påverkas läran om synden, isynnerhet läran om den s.k. arvsynden eller den ursprungliga syndens fortplantning från fader till son, vilket i sin tur påverkar bibeltroheten, dopet, nattvarden, ämbetet och allt som rör frälsningen.

VI.1 b) Det är ingen tillfällighet att *de flesta som kämpar emot dödsstraffet är gudlösa materialistiska utilitarister* som i likhet med Rousseau och hans efterföljare Marx och socialister av alla slag, inklusive ”kristna” och baptister, förnekar arvsynden och förlägger synden utanför individen till samhälleliga strukturer.

VI.1 c) Varje avvikelse i stort eller smått har och får konsekvenser på andra frågor, i praktiken på allt, eftersom det ena alltid leder

till det andra när grunderna upprivs.

VI.2 Bibeln är Guds ord och den Helige Andes verk, allt hänger därför ihop, och Skriften är således en enhet. Ändra på ett och du ändrar på allt.

VI.2 a) Det räcker med endast *en ändring* i en enda sak, för att knäsätta en ***ny princip***, nämligen den att det går, att man KAN ändra, och ändå inte bryta mot allt.

VI.2 b) Just därigenom att man ursäktar brytandet av ett med att det inte påverkar allt eller ens något annat, har man brutit just mot läran att den som bryter mot ett, bryter mot allt.

VI.2 c) Av ”KAN” följer alltså med nödvändighet läran att det är tillåtet, att man FÅR bryta mot Skriften, eftersom man kan ändra i ett utan att allt ändras.

VI.2 d) ”KAN” och ”FÅR” gör det svårt eller omöjligt att stoppa ändringar även i ”fundamentala” läror.

VI.2 e) Vem skall avgöra vad som är fundamentalt eller omistligt och väsensbestämmande?

VI.2 f) En enda ändring, den första i någon detalj, etablerar alltså omedelbart också ytterligare två ändringar av grundläggande och principiell natur (”kan” & ”får”), vilka båda är i den mest oförsonliga strid med Skriften och därmed förnekar dess auktoritet.

VI.2 g) När dessa två grundläggande obibliska lärorna känner

varandra ***avlas med naturnödvändighet en helt ny inställning*** till Skriften å ena sidan och till världen å den andra.

VI.2 h) Två helt nya inställningar föder minst två ytterligare helt nya frågor (med de bästa av motiv):

> ha) ”Hur kan vi göra oss mer *anpassade* till tiden och världen (”för att vinna dem för Kristus”)?”.
>
> hb) Den inställningen leder obarmhärtigt till frågan: ”Vad är oundgängligt i Skriften?” och sedan ”*Vad kan vi 'göra oss av med'* ?”

VI.2 i) Mönstret blir tydligt: Ett fordrar två, som föder två, som föder två.

VI.2 j) Fortare än man anar är man på ett sluttande plan där Guds ord och dess **auktoritet i praktiken omintetgjorts** oavsett de få som förtvivlat kämpar för att behålla och rädda det lilla de kan.

VI.3 Guds ord tillåter inga ändringar: ”Förkunna allt vad jag lärt”

VI.3 a) Även om det vore möjligt att ändra på ett utan att ändra på allt, så är det *helt enkelt inte tillåtet, bara därför att det är förbjudet* och överallt varnas det dessutom för att vränga Guds ord.

VI.3 b) Orsaken till detta förbud må övergå vårt förstånd eller inte. Förkastar man Guds förbud i detta stycke har man ingen Bibel kvar, hur mycket man än lurar sig själv att man kan *klippa, klistra*

och kludda i den.

VI.3 c) Även om man kunde visa att man kan ändra på ett utan att ändra på allt, så blir det varken bibliskt eller rätt eftersom det är förbjudet.

VI.3 d) När man nu dessutom lätt kan visa, vilket vi gjort här, att den som ***bryter ett, principiellt såväl som praktiskt, bryter allt***, eftersom Bibelns läror hänger ihop på ett sådant sätt att *ingen länk kan tas bort* utan att kedjan blir bruten och enheten förstörd, så står det tredubbelt, ja fyrdubbelt fast, att den som ändrar på ett ändrar allt.

VI.3 e) När väl dubbelläran att man KAN och FÅR ändra i Skriften är etablerad så finns ingen ände på ändringarna man tillåter sig, ja tvingas till. [Se VII. 500 år av gudlöshetens historia]

VI.3 f) Alla drömmar om att man kan ange begränsningar, eller specifika villkor för när, hur och varför och under vilka omständigheter man kan och får ändra i Skriften, på det att man skall kunna undgå att få en total ”domino”-effekt, där en ändring ”genast” (eller efter hundra år!) leder till en annan, är omöjliga och förblir ouppnåeliga drömmar utan förankring i Guds ord eller verkligheten.

VI.3 g) Sådana villkor är med nödvändighet utombibliska, eftersom Skriften inte tillåter dem.

VI.4 SLUTSATSER:

VI.4 a) *En ändring ändrar först och främst på principen* att man inte FÅR ändra Guds eget ord. Det är Guds eget ord, Gud själv, som säger att man inte får ändra, lägga till, dra ifrån, läsa in eller tolka bort.

VI.4 b) En ändring ändrar för det andra också på troheten mot insikten och principen att man inte KAN ändra på ett utan att man ändrar på allt.

VI.4 c) ***En enda ändring, oavsett hur liten, möjliggör ändring i allt.***

VI.4 d) En enda ändring medför, steg för steg, även utförd ändring i allt.

VI.4 e) Den första ändringen leder alltid till fler.

VI.4 f) Så småningom blir det en ”sanning” att man FÅR ändra i den heliga Skrift för olika behov i varje tid.

VI.4 g) ***Slutligen uppstår läran att man MÅSTE anpassa Skriften*** till varje tid, det vill säga underordna Guds ord under tider, kulturer och synd.

VI.4 h) Varje ändring i Skriften leder i slutändan till ett **totalt ändrat synsätt** teologiskt, eftersom Skriften är en enhet och allt hänger ihop.

VI.4 i) Slutpunkten är nådd när denna otrohet mot Skriften upphöjs till den sanna troheten.

VI.4 j) Där är hela den västerländska kristenheten.

VI.4 k) Sakta eller snabbt leder ALLTID varje ändring till en ny ändring, och innan man är medveten om det har man en *helt ny och annorlunda religion*, vars likhet med kristendom endast är namnet.

VI.4 l) Så får ***syndförklarandet av underordning, våld, slaveri och dödsstraff konsekvenser på en mängd andra läror***, isynnerhet läran om brott och straff, överheten, synden och Kristi kors.

VI.4 m) Fortare än man kan ana så har man fått ett helt annat synsätt på det mesta.

VI.4 n) Slutligen har man en helt annan ”kristendom” än den bibliska.

VI.4 o) Det finns inga oviktiga frågor eller läror i Skriften. *Endast det är likgiltigt eller fritt som säges vara fritt.*

VI.4 p) Jag upprepar: Den som ändrar i ett ändrar i allt.

VI.4 q) Det är lätt att se att när exempelvis allt våld alltid fördöms så blir icke-våld heligt och man har så redan genom detta en helt annan gud, en sönderskuren bibel, en falsk religion, totalt främmande från sann biblisk kristendom.

*

DEL VII
500 ÅR AV GUDLÖSHET

Ett mycket snabbt och mycket bristfälligt försök till kort skiss

VII.1 Efter århundraden av för-reformatoriska försök att återge Ordet dess gudomliga auktoritet, satte Gud äntligen Luther till att åter sätta Guds ord över påvar och traditioner.

VII.2 Omedelbart satte Satan igång en motreformation.

VII.2 a) Erasmus vidskepelse håller honom kvar under påven.

VII.2 b) Spinoza upphäver Skriftens gudomliga upphov.

VII.2 c) Rousseau (och i hans efterföljd senare Marx) upphäver arvsynden.

VII.2 d) Beccaria upphäver dödsstraffet, Gud straffar inte (om han finns), ”nåd” i synden etableras.

> (I Sverige avskaffas först dödsstraff för barnamord! Det finns ett samband mellan motstånd emot dödsstraff och barnamord-abort!)

VII.2 e) Jordbävningen i Lissabon tas som bevis på Guds maktlöshet eller ointresse, försynen förnekas.

VII.2 f) Uppror och all slags laglöshet rättfärdigas, äganderätt upphävs, (statlig) stöld legaliseras via skattelagstiftning (s.k. progressiv inkomstskatt).

VII.2 g) Gud Skaparen förnekas, meningen med livet blott materialistiskt.

VII.2 h) Slaveriet fördöms som okristet trots att det inte är synd i Bibeln. (Vilket leder till ifrågasättandet av underordning för alla, först kvinnan!)

VII.2 i) Auktoriteter, hierarkier, underordning och skyldighet att lyda förnekas.

VII.2 j) Föraktet för familjen, fri sex ('kvinnogemenskap'), skilsmässa, omgifte, föräktenskapliga förbindelser, abort, preventivmedel m.m kom som allt det andra ofta starkast via socialismen.

Socialismen har alltid lyckats få godtrogna av alla slag, lättast s.k. liberaler (som ofta intet annat är än kryptosocialister), men även baptister och andra som kallar sig kristna, att bli lydiga redskap ('nyttiga idioter') åt socialismen, trots att socialism innebär inte bara upphävandet av allt privatliv och all privategendom, utan också förbjudandet av alla tankar och läror om något mer och större än det materiella.

Socialism inte bara upphäver all privat äganderätt och alla jordiska mänskliga auktoriter, den är inte bara ett ständigt uppror mot allt sant mänskligt och naturligt, den är framförallt uppror emot Skaparen.

VII.2 k) Kvinnliga präster och homosexualitet rättfärdigas i församlingen, vilket är otänkbart utan uppror mot Skriften.

VII.2 l) Steg för steg, allt värre och mer laglöshet, allt mindre och kallare kärlek.

*

DEL VIII
OM VERKTYG, VÅLD & HAT

Alla verktyg, medel eller instrument, är (alltid principiellt) goda i sig själva, även sådana medel som mest förknippas med ont, såsom hat, vrede, gifter, våld och krig.

VIII.1 Ett verktyg är i sig självt dött.

VII.1 a) Per definition kan inte ett verktyg eller ett medel agera utan människan.

VIII.1 b) Det är bara levande subjekt med självständig handlingsförmåga som kan bruka och använda verktyg.

VIII.1 c) Om det som utförs genom ett verktyg är ont eller gott, beror inte av verktyget, utan av människan som använder verktyget.

VIII.1 d) Människan som kan vara ond eller god, kan hantera verktyget rätt eller fel, oskickligt eller skickligt, för att göra medvetet eller oavsiktligt ont eller gott.

VIII.1 e) Det är vidskepligt och okunnigt och tanklöst att betrakta ett verktyg som ont, eftersom ett verktyg inte har vare sig en egen vilja eller ett tankeliv, ett verktyg kan inte självt handla och kan därför inte göras ansvarigt och kan därför inte heller bära något moraliskt ansvar.

VIII.1 f) Alla vet att även ett verktyg som är livsfarligt kan använ-

das till goda ändamål.

ff) Kirurgiska verktyg är livsfarliga i fel händer, medan de räddar liv i rätt händer.

VIII.1 g) Verktyg som oftast används för goda ändamål kan också användas för onda.

VIII.1 h) Ett verktyg är icke ont eller gott, men ALLA verktyg KAN alltid användas till gott eller ont, av människor.

VIII.1 i) För min del är jag böjd att erkänna ALLA verktyg, utan inskränkning, såsom goda, nämligen i den meningen att ett verktyg är ett MEDEL varmed människor kan utföra något de annars inte alls kan, eller varmed de kan göra något fortare, lättare, oftare, exaktare med mera.

VIII.1 j) I den meningen är ALLA verktyg goda, att de ger människan större förmåga än hon har utan verktyg.

VIII.1 k) Hat, vrede och våld, likaväl som kärlek, vänlighet och ickevåld är i sig själva (per se) varken ont eller gott, utan endast medel eller verktyg, varmed man utför något eller uttrycker något.

VIII.1 l) Hat och vrede kan användas i gott syfte, likaväl som kärlek och vänlighet kan användas till ondska.

VIII.1 m) En rättfärdig människa hatar det onda och älskar det goda.

VIII.1 n) En orättfärdig människa älskar det onda och hatar det

goda, sanna och rätta.

VIII.1 o) Våld missbrukas till ondska när det används till gärningar som våldtäkt, abort och självhämnd.

VIII.1 p) Våld brukas till gott när det används för att förebygga, förhindra, stoppa eller straffa ondska.

VIII.2 Den som fördömer dödsstraff fördömer Gud, eftersom Gud instiftat dödsstraffet och aldrig upphävt det.

VIII.2 a) Den som fördömer dödsstraff fördömer alla straff.

VIII.2 b) Somliga säger att dödsstraff är lika med mord, utan att inse att i så fall är böter stöld, och fängelse kidnappning.

VIII.2 c) Det finns inga bibliska kristna skäl emot dödsstraff, alla argument som kristna och andra använder för sin självvalda kamp för dödsstraffets avskaffande är obibliska och icke-kristna, i regel s.k. utilitaristiska, d.v.s. materialistiska nyttoargument.

VIII.3 Möjligen kan man se något gemensamt i den moderna kristenhetens avvikelser från Skriften när det gäller såväl ”bistånd” eller social verksamhet riktad till icke-troende och våld. Dessa avvikelser kan exempelvis beskrivas som att man ***försöker vara heligare än Gud***.

VIII.3 a) Man vill inte ha straff eller aga, vilket är logiskt eftersom man i princip avskaffat all synd, det enda som kallas synd är våld, vilket är logiskt eftersom man vill synda utan konsekvenser.

VIII.3 b) Det vi ser i kristenheten idag är en **syndares sinnelag** att vilja rättfärdiga synden och syndförklara straffen! Dessa tankar som styr stora delar av kristenheten är sataniskt syndiga.

VIII.3 c) Många i kristenheten gör som folket som ropade ”Korsfäst! Korsfäst! Korsfäst!” åt den oskyldige och ”Släpp Barabbas fri!” åt mördaren.

Det socialistiska gudlösa, restlöst materialistiska, moderna svenska samhällsbygget, skyddar kriminella och är likgiltigt för oskyldiga, även om det är ministrar som dödas, och denna sataniska ande kallas av ”kristna” för ”human” och ”liberal” och ”kristen” och ”rättfärdig”. Man gör svart till vitt och tvärtom.

VIII.3 d) Detta gör man samtidigt som man hävdar att Kristi död på korset fördömde allt våld!

VIII.3 e) Att detta är en mycket svår villolära uppenbaras ju av att den leder till att *det anses kristet att låta mördare ”korsfästa” oskyldiga människor på gatan*, och sedan släppa mördare fria att göra det igen. ***Samtidigt som man syndförklarar dödandet av mördare!!***

VIII.3 f) Som om man ville hävda att Kristi död på korset syftade till att rättfärdiga dödandet av oskyldiga och frisläppandet av mördare!

VIII.3 g) Den moderna kristenheten rättfärdigar syndare i synden, inte från synden.

VIII.3 h) I kristenheten finns det folk som lär att det finns frälsning i synden från syndens straff (Gardell: ”Gud älskar hela synda-

ren, även hans synd”).

VIII.3 i) Kristus har alltså dött förgäves, enligt den moderna teologin, eftersom han dog för att rena oss från synden.

*

DEL IX
OM ”ICKE-VÅLD” & ”CIVIL OLYDNAD”

”Icke-våld” i samband med ”civil olydnad” är alltid våld emot lag och rättstjänare.

IX.1 Vägran att lyda lagen eller rättstjänare är att våldföra sig på lag och rätt.

IX.1 a) Olydnad är överträdelse av lag.

IX.1 b) Olydnad är alltid aktiv, passiv olydnad finns inte, utom i medvetslöst tillstånd.

IX.1 c) Den som inte handlar när lagen bjuder honom att handla är en aktiv överträdare, likaväl som den som handlar när lagen bjuder honom att inte handla.

IX.1 d) Passivitet utan aktivt motstånd finns inte i samband med vägran att lyda lagar eller rättstjänare.

IX.1 e) Att vägra lyda, att exempelvis vägra flytta sig är aktivt motstånd, inte passivitet, inte heller icke-våld.

IX.1 f) Passivitet fordrar medvetslöst tillstånd.

IX.1 g) Sann icke-våldsam passivitet i lagens mening kan bara fin-

nas då man inte är skyldig att handla.

IX.1 h) Icke-våld kan man bara tala om när passiviteten eller aktiviteten inte är förbjuden och våld ej påbjudet.

IX.1 i) Icke-våld är att lyda och underordna sig, det må nu gälla att göra något eller att inte göra något.

IX.1 j) Den som utövar våld i enlighet med lagarna är icke-våldsam i förhållande till lagen.

IX.1 k) Upproriska människor försöker dölja sin upproriskhet under skenfagra ord som de lägger in en betydelse i som är motsatt den sakliga och egentliga.

IX.1 l) All ogudaktighet söker ge sken av rättfärdighet. Alla vill rättfärdiga sig, isynnerhet de som har onda motiv.

IX.2 Märk skillnaden mellan Nya testamentet och nutidens ”civila olydnads”-profeter.

IX.2 a) Man gör olydnaden till en kristen plikt.

IX.2 b) Man gör olydnaden eftersträvansvärd som ett mål i sig.

IX.2 c) Man gör olydnaden till ett säkert tecken på en sant rättfärdig människa.

IX.2 d) Man gör olydnadsgärningar till nödvändiga villkor för att

kunna bli frälst.

IX.2 e) Olydnaden säges vara nödvändig för den rättfärdige för att rättfärdighet skall skapas i samhället här på jorden.

IX.2 f) Alla möjliga vackra och fina skäl för alla möjliga påhitt uppdiktas.

IX.2 g) Olydnaden ursäktas med grundinställningen att ”makten” är ”ond”. Denna inställning anses självklar även bland många kristna trots att Skriften fördömer den.

IX.2 h) Olydnaden säges i sig vara ett bevis på hur ”gott” syftet är och hur ”ond” makten är.

IX.2 i) Olydnaden säges framförallt vara ett bevis på att dessa upprorsmän är precis så ”goda” som de menar sig vara.

IX.2 j) Ett värre nät av förvillelse är svårt att hitta.

IX.2 k) För moderna pseudokristna med olydnad på programmet är överheten per definition lika med makt.

IX.2 l) Makt i sin tur anses (nästan) alltid vara i ondskans tjänst, makt per se (i och för sig) är (närmast) det yttersta uttrycket för ondska, eftersom makt per definition alltid utövar våld.

IX.2 m) Och allt våld – våldet i sin egenskap av våld – anses som Synd, ja SYNDEN SJÄLV.

IX.2 n) Man använder inte sällan socialistiska termer som repres-

sion osv. då man talar om överhetens av Gud givna makt och rätt. Det är ingen tillfällighet.

IX.2 o) För dessa villolärare är syndens själva väsen och natur ekvivalent och synonymt med våld.

IX.2 p) Syndens väsen ÄR våld, enligt detta nygamla kätteri. Detta synsätt och denna lära finns hos sekter som ibland har uppstått bland de kristna och utgått ur men aldrig hört till kristenheten.

IX.2 q) Det finns inget stöd i Guds ord för dessa läror. Gud själv utövar våld som en del av sin rättfärdighet. Jesus är våldsam både mot människor och djur. Den helige Ande dödar mitt i församlingen. Våld kommer utövas i evighet mot Satan och hans änglar och de upproriska som följer honom.

IX.2 r) Alla lögner kommer från Satan, och det grundläggande kätteriet här är läran som går ut på att Jesu död på korset principiellt fördömt allt våld. Sådan lära är ohistorisk, obiblisk, lögnaktig, gudlös, laglös och upprorisk, med andra ord en från Djävulen härstammande förvillelse.

IX.3 Om aktuella villolärare ifråga om våld, Guds rike och politik.

IX.3 a) *Brian McLaren* är ett exempel på en aktuell villolärare i detta stycke, som mycket riktigt hyllas i Sverige av alla pseudokristna, de må nu vara liberaler eller socialister eller någonting annat eller någon kombination.

IX.3 b) Gemensamt för *McLaren, N.T. Wright, Jim Wallis, Ron Sider, Yoder* och andra, och alla deras svenska ekon och osjälvständiga blåmesar och epigoner, är att de lär lögnaktigt att Guds rike skall upprättas redan här på denna jorden, och av oss (med Guds ”hjälp” förstås!)!

Den läran innebär i praktiken att denna falska kristendom har ***mer gemensamt med socialism än med kristendom***.

IX.3 c) **I Bibeln är det synden som är fördömd, men aldrig våldet** i sig, och isynnerhet är inte våld lika med synd i Skriften.

Gud utövar, ja befaller om våld. Jesus var våldsam både mot människor och djur. Den helige Ande dödar mitt i församlingen.

Våld är det mest effektiva sättet att stoppa laglöst våld och skydda oskyldiga.

Skydd av oskyldiga är samhällets första uppgift, inte försvar av brottslingar.

IX.3 d) **Av denna lära att Synd ÄR Våld följer att icke-våld är det enda rättfärdiga**, vilket i sin tur leder till att rättfärdiga olydnad och uppror. Och på så sätt har man *skapat en teologi som är anti-biblisk och anti-kristen.*

IX.3 e) Det vi ser är förberedandet för den Laglöses framträdande. Vi lever i den tid då laglösheten skall tillta än mer, och kärleken kallna.

*

DEL X
OM LÄRAN ATT VÅLD ÄR SYND

X.1 Samtidigt som allt våld förklaras vara synd, när det utövas av överheten, emot brottslingar, så vill man att oskyldiga skall drabbas av mördares och andra våldsverkares våld.

X.1 a) Man vill släppa mördares våld fritt till priset av oskyldiga intet ont anande människors liv mitt på gatan mitt i våra samhällen. Man kallar det barmhärtighet och ”en ny chans”.

X.1 b) Man vill låta psyksjuka gå fria till priset av oskyldiga människors liv medan de går på trottoaren på väg till skolan klockan åtta på morgonen i lilla samhället Norrahammar, eller gör en snabb shoppingrunda på eftermiddagen på NK i Stockholm.

X.1 c) Bestialiska mord med de mest torterande metoder och verktyg man kan tänka sig, på de mest värnlösa, ofarliga och minsta av människor, försvaras som om det vore biologiskt skräp man tar bort.

X.1 d) Sexförbrytare, såsom Engla-mördaren, begår brott efter brott i tio års tid och får varje gång allt mindre straff för allt grövre brott! Det kallas ”rabatt” och barmhärtighet!

X.1 e) Vargar som anfaller skyddslösa och ofarliga lamm och får och sliter dem i stycken, utsätter dessa fromma djur för den mest blodiga misshandel, plågeri och tortyr, likväl blir de som skjuter en varg för att förhindra detta bestraffade med fängelse i sex (6) månader utan prut, nåd eller ens halvering. Istället för att hyllas

för att ha förhindrat den mest vidriga djurmisshandel så bestraffas de!

X.1 f) Samtidigt bestraffas den som sparkar ned och dödar en oskyldig människa på gatan med två eller tre månaders vård!

X.1 g) I Sverige, det gudlösa socialistiska pseudokristna Sverige, är en varg värd två eller tre människoliv!

X.1 h) Det är en märklig och varnande upprepning av det sönderfallande romarrikets dekadans, och det var ”kristna” kejsare på tronen då!

X.1 i) Lustar och begär till andras egendom, hustru eller man eller barn, kallas inte längre synd. Men att låta alla avvikelser få frihet kallas barmhärtighet, jämlikhet eller anpassning av Guds ord till vår tid. Begäret efter en pseudomake kallas ”läggning” osv.

X.1 j) Allt detta och mer därtill försvaras av ledare, tidningar och andra som envisas med att kalla sig kristna fastän de aldrig bekymrar sig om vad de vet att Skriften säger, än mindre att undersöka vad Skriften säger.

X.2 Förutsättningen för att upprätta Guds rike är att människorna ÄR rättfärdiga. Guds rike kommer inte genom att människorna blir alltmer rättfärdiga, det är inte en linjär progressiv process. Det är endast de som räddats åt Gud genom Jesus Kristus som har del i Riket. Och det KAN inte upprättas här på denna syndiga jord.

Likväl är den falska förkunnelsen om att Guds rike redan är här och skall byggas av oss, den bärande grunden i nästan alla villolä-

ror av idag.

X.3 Av den falska läran om Guds rikes förhandennärvaro redan här och nu följer att kristna förleds att tro att man har ett politiskt uppdrag att bygga ”rättfärdiga strukturer”.

X.3 a) ”rättfärdiga strukturer” är återigen ett uttryck som avslöjar det socialistiska marxistisk-rousseanska syndbegreppet, som är en antites till den kristna läran om människans synd.

X.3 b) Med dessa föreställningar som grund rättfärdigar man det målmedvetna strävandet efter politisk makt. Man menar att Guds rike måste omsättas i synliga rättvisor här och nu.

X.3 c) I strid med Skriften sägs det vara en kristen plikt att förverkliga det rike som förutsätter rättfärdiga människor, trots att det här aldrig kommer att finnas rättfärdiga människor. Även Guds barn är syndare. Guds rike kommer ovanifrån och är av Gud och upprättas av Gud, inte av oss.

X.3 d) Det är inte vi som skall ordna det så fint att Jesus känner sig välkommen tillbaka.

Jesus kommer när allt är på väg att upplösas, då när allt hopp är ute skall han komma tillbaka. Himmel och jord skall brinna upp, nya himlar och en ny jord skall skapas där riket skall upprättas och de olydiga skall skickas bort med Satan.+

* * *

POST SCRIPTUM

I. Stefan Gustavsson ändrar sig om olydnad /2008-10-27

I mejl till mig (må 27 okt. 2008) har Stefan Gustavsson medgett misstag i artikeln den 19 september i Dagen [Läs här].

Citat och min kommentar till hans två ännu bara privata omvändelser finns på min blogg [Läs här].

*

II. Stefan G. ändrar sig om Guds rike /2008-11-07 (10.31)

Under vintern/våren 2008 skrev jag flitigt på min blogg, och i flera inlägg påpekade jag den nästan allenarådande villfarelsen att Guds rike redan är här och att vi därför är skyldiga att redan här på denna jorden söka utbreda ”gudsriket”.

Men Nya testamentet vet inget annat Guds rike än det som ännu väntar. Det är ett verkligt rike, med territorium, gränser och medborgarskap och regenter.

Trots det talar man om Guds rike på ett sätt som har mer gemensamt med socialism än med Skriften. I detta ’rike’ som man med orätt kallar ’Guds’, hävdas det att vi skall åstadkomma dess tillväxt och ”kommande” genom politisk verksamhet.

Man menar att skapandet av s.k. rättfärdiga strukturer åligger de kristna jämsides eller före förkunnandet av evangeliet.

Detta är helt i strid med Skriften som endast talar om Guds rike som kommande, och det upprättas då Kristus återkommer och nya himlar och en ny jord skapas där rättfärdighet bor och dit ingen annan kan komma in än den som är född på nytt.

Nu har Stefan Gustavsson i två artiklar talat om Guds rike på ett sätt som avviker från det brukliga och felaktiga.
Han talar nu i anslutning till Nya testamentet, Dagen 31 okt. [Läs här] och Dagen 7 nov. [Läs här], det är glädjande.

Kan han ha påverkats av mig, också i detta? Det visar i så fall än en gång vilket föredöme Stefan Gustavsson är, då det gäller att lyssna och pröva argument, även från ovälkommet håll.
I två telefonsamtal och på min blogg och i denna skrift om lydnad och olydnad som han fått före alla andra, har jag varnat för denna villolära att Guds rike redan är här.
Det kan komma att visa sig vara av avgörande betydelse att Stefan Gustavsson, vars inflytande säkerligen är stort, i denna mycket viktiga fråga, har anslutit sig till den nytestamentliga synen.

Från och med nu bör det bli svårare för alla dessa som driver politik under sken av kristendom.

*

III. SG om ”omdefiniering” av kristendom /2008-10-17

Stefan Gustavsson är generalsekreterare i Svenska Evangeliska Alliansen (SEA), och den 17 oktober 2008 skrev han på SEA:s hemsida om *Schleiermacher*, att han *omdefinierade kristendomen* [Läs här]. Eftersom SG också är direktor på CredoAkademin finns hans artikel där också [Läs här].

Det märkliga med denna artikel är att den talar om teologen Schleiermacher och hans omdefiniering av kristendomen utan att med ett enda ord rikta någon kritik mot den breda massan av da-

gens förkunnare, präster, pastorer, teologer och skribenter.

Vår tids avvikelser från Guds ord - i kyrkorna! - är så stora, så många och så fundamentala att man knappast kan hitta ett enda kristet sammanhang där man har en förkunnelse som inte kan betecknas som en omdefiniering av kristendomen.

Ändå lyfter SG bara fram ett exempel från England, utifrån en intervju i tidningen Dagen. För övrigt tycks Fienden vara ateister.

Men **HELA kristenheten** i hela Europa, inte minst i Sverige, är inblandad i detta *teologiska* 'schleiermacherska' försök att undkomma anstöt och söka "försvara" tron genom att svika den - ända därhän till *omdefiniering*.

Man må inse det eller inte, erkänna det eller inte, men det är vad man redan gjort sedan mycket länge och alltfort håller på med.

Min föreliggande skrift "Om Lydnad och Olydnad" visar en mängd exempel på detta.

SG skriver:

> "Schleiermacher definierade om religionen för att undkomma kritik och menade sig därmed ha försvarat tron. Det han borde ha gjort – och det vi är kallade till att göra idag – är istället att visa att upplysningens kritik av den kristna tron inte är giltig, varken i David Humes 1700-talsversion eller i Richard Dawkins uppdaterade 2000-talsversion. Kristen tro har med verkligheten, inte enbart med vårt inre känsloliv, att göra. Det finns skäl att tro på Gud. Bekännelsen till Jesus som Herre har ett faktiskt innehåll."

SG skriver vidare:

> ”Det apologetiska uppdraget i Nya testamentet handlar inte om att anpassa vår tro, utan om att förklara och försvara den.”

Det är bara att hoppas att Stefan Gustavsson till fullo inser vilket upprensningsarbete han har framför sig om han vill följa det programmet i svensk kristenhet.

Står han för detta? Han är den ende i svensk kristenhet som offentligt i tidningen Dagen erkänt att dödsstraffet är kristet.

Men det är mycket annat i Skriften som också förnekas och som har sitt ursprung i upplysningstidens filosofier och franska revolutionen.

Syndfördömandet av slaveriet - i strid med Skriften - ledde med obönhörlig konsekvens till fördömandet av kvinnans underordning, vilket i sin tur lett till fördömandet av barnens underordning och underordning överhuvudtaget.

Genom abolition av dödsstraffet, slaveri och kvinnans ordnande under mannen, till ’befrielse’ för mördare, slavar och alla underställda, hämtar homosexlobbyn sina argument, och emot Skriftens klara ord i dessa frågor, framförs det uppenbara, att kyrkan har ändrat sig de trehundra sista åren i fråga efter fråga.

De som nu kämpar mot homosexuellas rättigheter och för äktenskapets heterokaraktär, har själva kapitulerat i frågor som skilsmässa, omgifte, abort och preventivmedel.

Dessutom försvarar samma personer som kämpar för äktenskapet, både celibatet för präster och monastiskt liv i kloster, vilket undergräver äktenskapet i strid med Guds ord.+/cid 2008-11-20